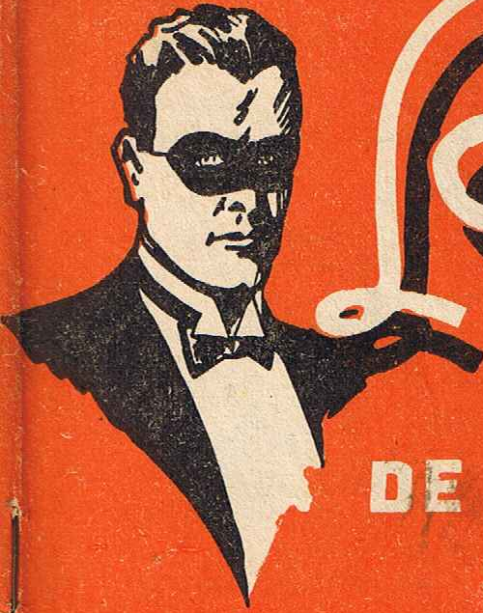

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Amor en Juwelen

Nr 2149

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Amor en Juwelen

HOOFDSTUK I

ALS DE RIJKEN ZICH VERMAKEN

Niet ver van Bridgeport, gelegen aan het uiteinde van een der zijlijnen van de spoorweg van Londen naar Plymouth, ligt een der fraaiste buitenplaatsen van de earl van Colebrooke, bekend als een der rijkste mannen van Londen en tevens een der voornaamste grondbezitters in het graafschap Dorset, dat toch befaamd is om zijn buiten-

gewoon uitgestrekt particulier bezit, hetwelk zich in handen van slechts weinige rijken bevindt.

Het landgoed zelf is ongeveer halwege tussen Bridgeport en het kleine havenplaatsje Burton gelegen, waartussen de afstand omstreeks 6 Kilometer bedraagt.

Burton is een geliefkoosd ontspanningsoord voor de Bridgeporters, die als zij het slechts even kunnen doen, reeds vroeg in de middag van Zaterdag er heen trekken en pas weer Maandagochtend naar hun zaken in de stad terugkeren.

Des zomers brengen velen er hun vacantie door, vooral degenen, die over een niet al te ruime beurs beschikken, want het gaat in Burton nog steeds tamelijk primitief en aartsvaderlijk toe.

Toch is de natuur hier even rijk en schoon als in bijna alle andere plaatsen op de Zuidkust van Engeland, waarvan men het klimaat wel eens vergelijkt met dat van de Riviera.

De earl van Colebrooke heeft in deze heerlijke streek omstreeks tien jaren geleden dit zeer fraaie, modern ingerichte landhuis laten bouwen, en jaar op jaar ontvangt hij zelf of zijn echtgenote daar tal van gasten, die dan worden ondergebracht in de twintig logeerkamers, die het herenhuis rijk is.

Het huis, Kastanjehof geheten, verheft zich op de top van een lage heuvel, waarvan men een verrukkelijk uitzicht heeft over het omliggend terrein met zijn sappige weiden, zijn prachtig geboomte en zijn tot wandelen nodende bossen.

Het ligt niet ver van de grote weg van Bridgeport naar Burton en is er van gescheiden door een uitgestrekte grasvlakte, die langzaam oploopt en door de tuinlieden met de grootste zorg wordt onderhouden.

Slechts op de hoeken prijkt dit veld met een paar oleanders in groen geverfde houten kuipen en voor het overige is het gras, niets dan gras. Maar een biljartlaken kon niet gladder zijn. Daar werd tennis gespeeld, soms ook wel croquet, aan welk ouderwets spel enkele even ouderwetse dames en heren zich nog wel eens te buiten gingen, maar daar werd ook gedanst bij de tonen van de grote vleugelpiano, die in de muziekzaal gelijkvloers stond, waarvan de drie deurvensters dan wagenwijd openstonden, of op de klanken van een radio-orkest.

Soms werd hier wel een openluchtspel vertoond en dan zaten de gasten, voor zover zij niet voor een verkoudheid bevreesd waren, eenvoudig op de brede treden van het bordes, dat zich langs de gehele lengte van het huis uitstrekte.

Kortom, het buitenverblijf van earl Colebrooke was een dorado voor lieden, die veel van het buitenleven hielden, maar dit toch gaarne combineerden met de vermaken, waaraan zij nu eenmaal in hun maatschappelijke kringen in de stad gewend waren.

Op de dag, waarop ons verhaal begint, telde het grote, witgepleisterde herenhuis met zijn zuilengangen, zijn trotse balcons, zijn fraai marmeren beelden op de vier hoeken en zijn monumentale voordeur, ongeveer dertig gasten, uit alle delen van Zuidelijk Engeland toegestroomd en die het zich hier zo aangenaam mogelijk hadden gemaakt.

Het was midden in de zomer en het seizoen voor het buitenleven bestemd, was in volle gang.

Lady Colebrooke nam ditmaal alleen de honneurs waar, want haar echtgenoot, die in de diplomatie werkzaam was, werd voorlopig door staatszaken te Londen vastgehouden.

Zij werd dan ter zijde gestaan door miss Slaton, een dame van ongeveer zestigjarige leeftijd, van een merkwaardige lelijkheid, maar die onovertreffbaar was als huishoudster, en somtijds ook door haar zoon Bernard, die aan de universiteit te Oxford studeerde, maar wiens vacantie thans juist was ingegaan.

Het was omstreeks half drie in de namiddag en de lunch was zoeven geëindigd.

De maaltijd was genuttigd in een groot vertrek, dat zich naast de muziekzaal bevond, en eveneens met grote, openslaande vensterdeuren op het terras uitzag.

En aanstonds stroomden de gasten van Lady Colebrooke als een zwerm vrolijke mussen naar buiten en ijlden naar het grasveld.

Daar was het tennisnet reeds gespannen en de vakken waren door middel van brede kalkstrepen op het gras uitgezet.

Er waren zelfs twee banen en het duurde niet lang of het spel was in volle gang.

Overal waren gemakkelijke rieten stoelen neergezet en de oude van dagen of zij, die het spel niet machtig waren, lieten zich daarin neder en keken toe of praatten met elkaar over hun plannen voor de middag.

Enigszins afgezonderd van de anderen zat, of liever lag, een man van omstreeks veertig jaar, slank maar gespierd, met een energiek, scherp getekend gelaat, waarin twee heldere, grijze ogen onderzoekend en stoutmoedig de wereld in keken. Zijn gelaat was volkomen glad geschoren en zijn haar begon aan de slapen lichtelijk te grijzen. Zijn gewelfde borst, vierkante schouders, gespierde armen en slank middel wezen er op, dat hij veel aan sport deed.

Hij keek nu naar een jongen man met dik blond haar en blauwe ogen, die vlug als water met een der andere mannelijke gasten, een herendubbelspel speelde en het zijn tegenstanders blijkbaar uiterst lastig maakte.

Maar langzamerhand scheen de warmte hem een weinig aan het soezen te brengen en het was, alsof hij moeite had, de ogen open te houden. Er kon omstreeks een half uur voorbij zijn gegaan, toen hij op de schouder werd geklopt. Hij keek op en zag de jongen man met het blonde haar en de blauwe ogen voor zich staan, het racket in de vuist, met de handen in de zijde gesteund, en die verwijtend en hoofdschuddend op hem neer keek.

— Ik geloof bij mijn arme ziel, dat hij slaapt! kwam het toen bestraffend over zijn lippen. Sliep je, Edward, biecht eerlijk op!

— Als ik niet geslapen heb, dan maak ik mij zelf een verwijt daarvan, want ik heb er al mijn best toe gedaan, antwoordde de aangesprokene.

— Maar, mijn hemel, zeg mij dan toch eens, wat je hier eigenlijk komt doen? hernam de jonge man wanhopig.

— Ik gaf er heel wat voor, als ik het zelf wist, Charles, antwoordde John Raffles.

De jonge man ging naast hem zitten, legde zijn racket naast zich neer en keek zijn vriend onderzoekend aan.

John Raffles, de gentleman-avonturier bevond zich nu twee dagen onder de gasten van Lady Colebrooke.

Hij was uitgenodigd onder de naam Lord William Aberdeen, als hoedanig hij reeds vele jaren te Londen woonde, en hij had gevolg aan die invitatie gegeven, ten eerste op aandringen van zijn trouwe vriend Charles Brand en ten tweede omdat hij zelf wat behoefte gevoelde aan enige dagen rust en ontspanning na een schier eindeloze reeks gevaarvolle en schokkende avonturen.

Misschien had het hem, zonder dat hij er zich zelf nog goed rekenschap van gaf, aangetrokken, dat er daar op het landgoed van de schatrijke Lord Colebrooke velen zouden zijn, die met een grote collectie diamanten en andere edelgesteenten zouden aankomen en Raffles had steeds een grote voorliefde gehad voor deze kostbare kleinodiën.

En zo waren de beide mannen twee dagen geleden in de trein gestapt, ieder met een grote koffer vol sporthemden, witte pantalons, linnen schoenen, golfstokken en tennisrackets; zij waren in Bridgeport weer uitgestapt, na een reis van bijna vijf uren, en zij waren aan het station afgehaald met een der grote auto's van het landhuis, speciaal tot dit doel bestemd, een ware ark op wielen die wel negen personen kon vervoeren.

En nu waren zij hier, werden bruin gebraden door de zon, zwommen in het riviertje, dat op een paar honderd meters afstand voorbij stroomde, of ook wel in zee, aten van de voortreffelijke spijzen, wandelden in het uitgestrekte park of langs de akkers, kilometers achtereen zich rijend en die allen van Lord Colebrooke gepacht waren, kortom deden alles wat van hen verwacht werd,

en waarvoor zij feitelijk waren hier gekomen.

Wat Brand betreft, hij was jong en beschouwde het leven nog altijd van de optimistische kant, ofschoon zijn deelneming aan de meeste avonturen van Raffles hem ook de zwarte zijde van het leven maar al te duidelijk had doen zien. Hij viste naar zalm en forel, hij biljartte, hij speelde golf, hij reed paard, hij flirtte een weinig en hij zag volstrekt geen reden zich te ontveinzen, dat hij zich kostelijk amuseerde. Brand keek Raffles dus onderzoekend aan en vroeg na enige tijd:

— Zeg het maar ronduit, Edward, verveel je je hier?

— Vervelen is het woord niet! Neen, ik geloof niet, dat het eigenlijk verveling is. Ik kan het moeilijk definieren. Maar zie eens wat komt daar voor een zonderlinge personage aan? Het lijkt een figuur uit een blijspel; de tante uit een Franse klucht!

Brand wendde zijn blik in de richting, door Raffles aangeduid en zag een dame het terras afkomen, vergezeld door de vrouw des huizes.

Zij kon omstreeks vijftig jaar oud zijn, maar klaarblijkelijk stelde zij alles in het werk om er als een vijfentwintigjarige uit te zien.

—Goede hemel, het is markiezin Knollys riep Brand uit.

— Verbeeld ik/het mij, of hoor ik een klank van schrik in je stem, Charles? vroeg Raffles. Wie is die markiezin Knollys?

— Het verwondert mij, Edward, dat je nog niet van haar hebt gehoord of weet wie zij is; het is een van de rijkste vrouwen Torquai. Zij bezit zoveel land, dat zij het nauwelijks in een dag zou kunnen afrijden en zij heeft bergen juwelen.

Als door een veer bewogen, stond Raffles overeind. Hij scheen eensklaps klaar wakker te zijn geworden. De schitterende blik van zijn ogen was gericht op Lady Knollys, die met trippelende pasjes voortschreed over het grasveld, nu en dan een behaagziek knikje toewerpend aan kennissen en van tijd tot

tijd haar gouden face-à-main voor het oog houdend.

En zelfs op deze afstand kon Raffles het flonkeren zien van de juwelen ringen, waarmede haar vingers versierd waren.

— Een wandelende juwelierswinkel! zei hij hoofdschuddend. Is zij een vriendin van Lady Colebrooke?

— Een tante!

— Wat is dat jonge meisje een tante van onze zesenvestigjarige gastvrouw?

— Ze is vijftig! Als ze wat dichter bij komt, zul je zien, dat die jeugd louter bedrog is! Als je haar te vriend wilt houden, noem dan om alles wat je lief is, nooit het getal vijftig, waar zij bij is! Je zoudt er haar zeker mee beledigen en haar tot je ergste vijandin maken! Zij wil er ook volstrekt niet aan herinnerd worden, dat zij de tante van Lady Colebrooke is en dus is ook het woordje «tante» taboe! Denk daaraan!

— Ik beloof het je, mijn waarde!

Markiezin Knollys was nu het grasveld voor de helft overgestoken en Raffles kon haar wat nauwkeuriger gadeslaan.

Hij zag een spichtige, met alle kunstmiddelen zo jeugdige mogelijk beschilde dame, met een dunne lange neus, fletse ogen, een spitse kin en wier uiterlijk gedaante herinnerde aan de magere koeien uit Pharo's droom.

De natuur had haar begiftigd met zeer grote voeten, en de markiezin trachtte dit gebrek zoveel mogelijk te verbergen, door als het ware op haar tenen te lopen, waardoor ook het geheim van de hoge hakken was opgelost.

Toen de markiezin zich bij een groepje jongelui gevoegd had en met schelle stem begon te spreken, een stem, die over het gehele veld klonk, boog Raffles zich tot Brand over en zei fluisterend:

— Ik blijf nog een weekje hier!

— Dat wist ik immers wel! riep Brand zegevierend uit. En mag men weten, wat te zo, eensklaps van gedachten heeft doen veranderen?

— Hier is ze met een paar woorden: de juwelen van Lady Knollys!

HOOFDSTUK II

KLEINE INTRIGUES

De gong voor het diner had geluid en van alle kanten stroomden de gasten, thans volgens het gebruik in diner-jacket en avondtoilet, naar de eetzaal, waarvan de vensterdeuren thans gesloten waren.

De grote tafel was gedekt en reeds hadden de deftige bedienden, aangevoerd door de corpulente butler, Green geheten, post gevat bij het monumentale buffet. Onder druk gepraat nam iedereen zijn plaats in.

Raffles zat dicht bij de gastvrouw, die een bijzondere voorkeur voor hem scheen te hebben en had tegenover zich een zeer bevallig jong meisje, Grace Morton, de dochter van een kolonel, die aan de laatste wereldoorlog had deelgenomen en daaruit was teruggekeerd met slechts één arm.

De kolonel zat een paar plaatsen verder en hij wist zich op waarlijk onopvallende en bekwame wijze te bedienen van zijn kunstarm.

Hij was een echte militair, met een geweldige snorrebaard, borstelige wenkbrauwen en een door de zon gebruind gelaat.

Grace was goudblond, zij had grote, blauwe ogen, van dat blauw, dat eigen schijnt te zijn aan de dochters van Albion en zij had een allerliefst figuurtje; meer valt er niet van te zeggen.

Weer een weinig verder, door een levendige brunette van elkaar gescheiden, zaten twee jongelieden.

De een was de zoon des huizes, The honourable Bernard Colebrooke, de andere was Edgard Holford, een stevig uit de kluiten gewassen knaap, met schrandere bruine ogen en dik zwart haar.

Hij was een jonge romanschrijver, die naam begon te maken en wiens korte schetsen zeer uitgezocht waren door de uitgevers van verscheidene Londense tijdschriften.

Raffles wist dat de twee jongelui dikke vrienden waren, want ook Edgar had gestudeerd op de universiteit in Oxford, welke hij verlaten had met de graad van doctor in de letteren.

Edgar had aan de andere zijde Grace Morton naast zich en de soep was nog niet goed en wel genuttigd, of hij was reeds in een levendig gesprek met het jonge meisje verdiept.

Recht tegenover die twee zat de neef van Lady Colebrooke, een dertigjarige met reeds dunnend haar, dat bovendien van een kleur was, welke de spraakmakende gemeente pleegt aan te duiden met melkboerenhondenhaar.

Hij had nog een ander lichamenlijk gebrek: hij keek een weinig scheel.

Hij had weinig geld en de boze wereld verklaarde, dat hij voornamelijk op de zak van zijn tante liep, daar zijn vader sedert enige tijd de koorden van zijn beurs voorgoed had dichtgebonden, toen hij van oordeel was, dat zijn enige spruit nu genoeg geld over de balk had gegooit.

Niemand wist of Guy Dawson werkelijk ooit iets nuttigs had verricht, en iedereen betwijfelde, of hij het wel ooit zou doen. Hij was een bekend figuur in de uitgaande Londense wereld, en hij ontbrak zelden bij een bokswedstrijd, een voetbalmatch, een wedren, of een andere sportieve gebeurtenis. Daarbij wedde hij meestal zelf hoog, en niet altijd even gelukkig, en het verwonderde dan ook eigenlijk niemand, dat zijn vader eindelijk een streep onder de hoge rekening had getrokken, en zijn zoon te kennen had gegeven, dat het nu langzamerhand tijd voor hem werd, op zijn eigen benen te staan, een waarschuwing die wellicht niet geheel en al van rechtvaardigheid ontbloot was, nu zij was gericht tot een man van 28 jaar!

Raffles vond dat hij een goede plaats had om het gezelschap te bestuderen, voor zover hem dat de moeite waard toescheen.

Want behalve de reeds genoemden, had hij ook het oog op Lady Knollys, die schuin tegenover hem zat, en van wie hij tot zijn niet geringe schrik had menen op te merken, dat zij hem nu en dan een verstolen glimlachje toewierp, dat waarschijnlijk coquet wilde zijn.

De oude dame zag er jeugdiger dan ooit uit, en het was duidelijk, dat de kamenier die zij had meegebracht, minstens anderhalf uur had moeten werken, om haar tot deze nieuwe jonkheid terug te voeren. Het haar was klaarblijkelijk geverfd, en het tekort was aangevuld met valse krullen, die in bevallige lokken terzijde van het hoofd neervielen. De fletse ogen waren naar alle schijn met een weinig atropine behandeld, teneinde ze te doen schitteren, hetgeen maar ten halve gelukt was. Trouwens de schittering van de ogen moest wel

geheel verdwijnen naast de verblinden- de fonkeling van de diamanten, waarmee, de ijdele, oude dame zich behangen had. Zij was, zoals de mode het vereiste gedecolleteerd, en op haar magere, benige hals lagen twee rijen diamanten naast elkaar en trokken ieders aandacht.

Maar bovendien trokken zij de opmerkzaamheid van Raffles, die het diamanten snoer met het oog van de kenner aanstonds op minstens 30.000 pond sterling taxeerde.

De bedienden kwamen daarop aanlopen, die stil en vlug de borden wegnamen en tegen schone verwisselden, de glazen vulden, en de entre-mets aandroegen.

En over dit alles liet de corpulente butler, de waardige heer Green, zijn strenge en alles ziende blikken gaan.

Raffles had juist een pasteitje op zijn bord genomen, toen de schelle stem van Lady Knollys hem deed opschrikken.

— Wel, lord Aberdeen hebt gij ons niets nieuws mede te delen van uw reis? Men zegt te Londen, dat gij geruime tijd in het buitenland hebt vertoefd!

— Dan heeft men het te Londen bij het rechte eind, mylady, antwoordde Raffles, en hij begon zijn pasteitje aan te snijden.

— Maar hebt gij dan niets bijzonders te vertellen? Mag men weten waar gij waart?

— Men mag het natuurlijk weten, mylady, maar ik betwijfel zeer, of men het belangwekkend zal vinden. Het was een reis, zoals duizenden Londenaars ze maken, die over een weinig geld en veel vrije tijd beschikken. Ik was in Parijs, Rome en Madrid en ik geloof niet dat ik er iets anders of iets meer gezien heb, dan iedere andere toerist.

— Nu doet gij u zelf te kort, Lord Aberdeen riep de markiezin uit, terwijl zij Raffles met de zwaar beringde wijsvinger dreigde. Gij zijt kunstzinnig aangelegd, wat men, helaas, niet van al onze leden der Upper Ten kan zeggen, en ik heb mij wel eens laten vertellen,

dat gij zeer goed in staat zou zijn een roman te schrijven!

— Lord Aberdeen doet beter! liet nu de stem van Edgar Holford, de jonge romanschrijver zich horen. Hij schrijft zijn romans niet, hij beleeft ze!

Raffles keek de jonge man glimlachend aan, en vroeg toen:

— Waarom denkt gij dat ik romans beleef, mijn waarde Holford?

— Maar uw leven is toch een open boek voor iedereen, mylord! antwoordde Holford. Het is te Londen algemeen bekend, dat gij de philanthropie beoefent en dat op een wijze, die stellig navolging verdient. Gij vergenoegt u er niet mee, voor een groot bedrag in te schrijven op alle lijsten, die men u voorlegt, gij bezoekt de armen en verdrukten in persoon, en behalve geld biedt gij ook hulp. Gij komt in aanraking met allerlei lieden, gij zijt in White Chapel even goed bekend als in Houndsditch, en in beide volksbuurten draagt men u als het ware op de handen. Gij hebt daar al menigmaal gevaarvolle avonturen beleefd, naar men mij mededeelt, en ik gaf er heel wat voor, als gij mij eens een daarvan wildet verhalen. Ik ben zeker, dat gij mij op die wijze kostelijke stof voor een half dozijn schetsen zou leveren!

— Misschien! mompelde Raffles bijna onhoorbaar.

— Maar dit is nog niet alles, mylord! Ik heb het oog op uw grote talenten als amateur-detective! Scotland Yard stelt uw hulp op zeer hoge prijs en hoofdinspecteur Baxter zou er, geloof ik, wel 10.00 pond sterling voor over hebben, als het slechts mogelijk ware, u bij zijn corps in te lijven. Gij hebt reeds vele malen een zaak tot klaarheid weten te brengen.

— En vindt gij dat alles romantisch, mijn beste Holford? vroeg Raffles glimlachend.

— Is het dan soms niet romantisch? riep de jonge schrijver verwonderd uit. Ik doe al een paar jaar mijn best, om eens iets dergelijks te beleven en het is mij tot dusverre nog nooit willen gelukken. Gij moet wel bijzonder door de

goden begenadigd zijn, mylord, want zij hebben u veel in de schoot geworpen van wat ons arme stervelingen onthouden blijft! Gij hebt uw leven ingericht naar uw eigen keuze, gij bekommert u volstrekt niet om het dwaze keurslijf onzer moderne samenleving, gij zijt zo vrij als een vogel in de lucht!

— En wie belet u dat ook te zijn, waarde Holford? vroeg Raffles.

Holford haalde mistroostig de schouders op, en antwoordde toen slechts half verstaanbaar:

— Er zijn redenen, mylord, men kan niet altijd doen wat men verkiest! Het is volstrekt geen geheim, dat ik niet voor mijn plezier schrijf, tenminste niet uitsluitend! Het is mijn broodwinning geworden...

— En als dat naar waarde beloond wordt, vriend Holford, dan zal die broodwinning een zeer lucratieve worden, antwoordde Raffles.

— Neem mij niet kwalijk, maar ik geloof dat ik dat moet betwijfelen, liet een zware stem aan het einde van de tafel zich horen.

Het was kolonel Morton die gesproken had.

— Alle respect voor schrijvers, journalisten en zo voorts, maar zij kunnen, zelfs in ons land, geen droog brood verdienen; de duivel mag me... neem mij niet kwalijk, dat wilde ik niet zeggen. De kunst wordt nog altijd slecht betaald, tenminste dat is mijn ervaring of men moet een Walt Disney, een Graham Greene, een Jehudi Monhouin, een Orson Welles of een Arturo Foscanini zijn! Maar kijk eens naar Rembrandt, kijk eens naar Vondel, kijk eens naar zoveel anderen, die hun lieve landgenoten eenvoudig hebben laten verhongeren! Vondel hield een pandjeshuis, dames en heren, en als hij dat niet gedaan had, zou hij waarschijnlijk in het armenhuis gestorven zijn, verd... ik vraag excuus, dat wilde ik niet zeggen.

Hier en daar werd onder de jonge lui een onderdrukt gelach gehoord, dat echter, aanstonds werd gesmoord, toen de gastvrouw een strenge blik over de gasten liet gaan.

Raffles had toevallig naar Grace Morson gekeken en hij had een blik opgevangen, die zij over de tafel heen op Holford had geworpen.

Het was een half smeevende, half beuoedigende blik geweest, en hoe kort hij ook geduurd had, Raffles had er aanstonds de betekenis van begrepen.

Daarop hernam hij luid :

— Ik ben het slechts in zekere zin met u eens, kolonel ! Zeker, met aardse goederen zijn de meeste kunstenaars niet rijk gezegend, maar hoeveel onnoemelijke schatten bezitten zij niet, eenvoudig in hun eigen kunstenaarschap ! Geloof mij, daar naast zijn de rijksten slechts arme stumperds ja, bedelaars !

— Is dat uw mening, mylord ? riep de kolonel verwonderd uit, en blijkbaar tamelijk onaangenaam getroffen, nu hij door een man werd aangevallen, die zeker nog tienmaal rijker was dan hijzelf.

— Het is mijn vaste overtuiging, kolonel, en ik geloof... dat menigeen hier in het vertrek er juist zo over denkt als ik, al zullen wellicht slechts weinigen er ronduit voor durven uitkomen.

Raffles had, terwijl hij sprak, een snelle blik op Grace geworpen, en hij ving een dankbare glimlach op van het jonge meisje, dat echter dadelijk daarop een andere kant uitkeek, toevallig juist naar Holford, die haar een guitig knipoogje toewierp.

Raffles had het gezien, maar er was nog een ander, die het blijkbaar ook bespeurd had, en die ander was de neef van de gastvrouw, Guy Dawson. Er verscheen een boze, kwaadaardige uitdrukking op zijn geel gezicht.

Raffles had een bijzonder scherp opmerkingsvermogen, en ook dit was hem niet ontgaan.

Hij keek Dawson een ogenblik aandachtig aan en bromde toen :

— Kijk, kijk, hier schijnt, zo waar, een kleine tragedie te worden opgevoerd. Ik zal eens op die vriend letten ; dat heerschap met zijn schele ogen bevalt mij niet bijzonder !

Maar plotseling klonk weer de schelle stem van Lady Knollys boven alles uit. Zij had tot haar leedwezen moeten constateren, dat zij niet langer de conversatie overheerste en dat was onduelbaar voor haar.

— Ik voor mij ben van mening, dat de kunstenaars er ook moeten zijn : zij veraangenamen ons leven ! Wat zou het bestaan zijn zonder muziek, zonder schilderkunst, zonder boeken ! Wat denkt gij van mijn opmerking, mylord ?

— Ik denk mylady, antwoordde Raffles op ernstige toon, dat zij getuigt van diepe mensenkennis en een grondig inzicht in de lotsbestemming en het eigenlijk doel van de kunstenaar. Zeker, hij dient tot vermaak van rijken, zoals vroeger de hofnarren strekten tot verpozing van koningen en keizers !

— Maar, mylord, ik geloof waarlijk, dat gij de draak met mij steekt ! hernam lady Knollys op pruilende toon. Ik meen het goed met de kunstenaars, en zou waarlijk willen dat zij het wat breder hadden ! Zij moesten in een aardig huisje kunnen wonen, met een tuintje er achter, en dan een pensioentje voor de oude dag. Ik ben zelf geestdriftig gestemd voor het plan om een kunstenaarshuis te bouwen, waar zij dan rustig hun laatste levensdagen kunnen doorbrengen.

— Zeker iets in de trant van een besjeshuis, of een dierenasyl, hernam Raffles koeltjes. Ik vrees tot de slotsom te moeten komen, mylady, dat gij de kunstenaars toch nog niet goed kent. Wie hen opsluit en aan banden legt, die kon hen even goed vermoorden !

Maar nu maakte de gastvrouw, die vreesde, dat het gesprek een onaangename wending zou nemen, een opmerking, welke aanstonds de conversatie in andere banen leidde.

Binnen enkele seconden had zij heel handig het chapter edelstenen te berde weten te brengen, en van dat ogenblik af was lady Knollys tot haar grote vreugde zo goed als alleen aan het woord.

Haar hoge stem snaterde, kefte, sneed als een mes, ratelde en gilde boven alles

uit, en zij bleek werkelijk buitengewoon goed op de hoogte te zijn van het bezit aan diamanten en paarden der meeste rijke Londenaars.

Raffles had enige tijd, niet zonder aandacht, toegelisterd en in zijn stalen geheugen zouden de namen van de personen, welke de markiezin genoemd had, nooit meer worden uitgewist.

Toen begon hij op een zachte toon gevoerd gesprek met zijn tafeldame, en voorlopig bestond er geen lady Knollys meer voor hem.

Het diner eindigde zeer opgewekt, en nauwelijks waren de dames opgestaan, om zich naar het salon te begeven, of Holford trad op Grace toe, bood haar zijn arm aan, en schreed met haar naar buiten, door een der vensterdeuren, welke zoeven weer door de bedienden geopend waren, want het was een verrukkelijke, zeer zachte avond.

Brand had zich bij Raffles gevoegd, en de twee vrienden maakte het zich gezellig bij hun glas port.

Er waren nauwelijks enige minuten verlopen, of Holford trad weer binnen.

Zijn gelaat was zeer opgewekt, en zijn mooie bruine ogen schitterden van vreugde en trots.

-- Hij ziet er uit alsof hem zoeven was medegedeeld, dat hij een grote erfenis gekregen, of een hoofdprijs in de loterij gewonnen heeft, merkte Brand zachtjes op.

— Toch is nog het een, nog het ander het geval, mijn waarde, hij heeft eenvoudig wat gebabbeld met Grace Morton, daarom schitteren zijn ogen zo,

en daarom ziet hij er uit als een veldheer, die zoeven een grote slag heeft gewonnen!

— Wat zeg je? Is hij verliefd op dat jonge ding?

— En zij op hem!

— Mijn hemel, dat zal spaak lopen, Edward! Heb je niet gehoord hoe de oude kolonel zich over kunstenaars uitliet?

— Ja. Het was niet zeer tactvol, maar dat moet men zo'n oude ijzervreter, die vier jaren aan de oorlog heeft deelgenomen, maar niet al te kwalijk nemen! Heb je op Dawson gelet?

— Niet bijzonder! Zijn uiterlijk staat mij niet aan.

— Ik kan ook niet zeggen, dat het mij aantrekt. Maar het is zeker, dat die jonge man eveneens een oogje heeft laten vallen op Grace Morton; zij is een enig kind, en de kolonel is zeer rijk. Ik geloof echter niet, dat onze man heel veel kans heeft; kijk maar eens naar zijn gezicht!

Brand wendde zijn blik naar een hoek van de kamer, waar Dawson in zijn eenzige stond te roken, met de rug tegen de muur geleund en hernam toen half lachend:

— Hij trekt een gezicht als een oormorm!

— En hij kijkt Holford aan, alsof hij veel lust had, hem neer te slaan, als hij maar durfde! Maar wat nu? Hij gaat, of liever sluipt de kamer uit. Kom Charles, laten wij het jongmens eens nagaan; zijn manieren bevallen mij niet.

HOOFDSTUK III

JUWELEN EN LIEFDE

De rookkamer van Kastanjehof was gelegen aan een brede gang, die dwars door het huis liep, evenwijdig met de voorgevel.

Zij bevond zich op de eerste verdieping, en halverwege de gang opende zich 'n brede corridor, die op zijn beurt weer uitkwam op de gaanderij, welke als een brug de vestibule overspande, en van welke aan weerszijden twee monumentale trappen naar beneden voerden.

Maar aan de andere kant van de corridor leidde een kleinere trap eveneens naar omlaag, die meestal alleen door het personeel werd gebruikt, en die beneden uitkwam in de buurt van het grote bediendenvertrek.

Hier leidde een deur naar de achtertuin.

Dawson was deze trap afgegaan, had de deur geopend en stond nu in de donkere tuin.

Hier en daar bewogen zich nog enige lichte gedaanten, en daar naast waren in de meeste gevallen zwarte gestalten te zien, die alleen als heren herkenbaar waren door het wit van hun overhemd.

Dawson bleef een ogenblik zoekend rondkijken, liep toen het park in, en volgde enige tijd een der hoofdlanen.

Hier en daar waren gemakkelijke rustbanken neergezet, en een paar ma-

len verraste Dawson een paartje, dat hier blijkbaar de eenzaamheid had gezocht.

Hij liep snel voort, nu en dan stilstaande om met zijn blikken de duisternis te doorboren, keerde weer op zijn schreden terug, volgde een andere laan, en bleef eensklaps met een half onderdrukte kreet van blijdschap staan.

Daar kwam Grace Morton aanlopen, geheel alleen. Ook zij stond stil, ook zij slaakte een kreet, maar het was volstrekt geen uitroep van aangename herkenning, eerder het tegendeel.

— U hier, mijnheer Dawson? vroeg zij, en tegelijkertijd scheen het alsof zij hem voorbij wilde gaan.

— Ja, miss Morton ja, Grace! Ik hield het daarbinnen niet langer uit bij de anderen; ik moest de frisse lucht in en ik zocht je!

— Zocht u mij? herhaalde Grace blijkbaar onaangenaam getroffen. Het is toch zeker niet zo belangrijk, wat u mij te zeggen hebt?

— Ja, Grace, van het hoogste belang! Maar waarom tutoyeer je mij niet meer? Waarom noem je mij mijnheer Dawson?

— Omdat, omdat... begon Grace stotterend.

— Je kunt er geen reden voor hebben, Grace! Wij kennen elkaar al zo lang,

al sedert onze kinderjaren, en wij noemen elkaar reeds lang bij de naam! Waarom die plotselinge verandering?

— Ik geloof, ik vind dat het beter is, mijnheer Dawson! Ik wil u niet verzwijgen, dat er in uw gedrag van de laatste dagen iets gekomen is, iets anders dan gewone vriendschap en kortom, dat vind ik niet prettig!

Dawson was achteruit getreden, alsof hij een slag had ontvangen, en zijn stem had een hese klank, toen hij hernam:

— Niet prettig? Wat wil je zeggen? Je moet het toch allang bemerkt hebben, Grace, dat...

— Niet verder, mijnheer Dawson! Ik wil het niet horen! viel Grace hem in de rede, en zij maakte opnieuw een beweging, alsof zij hem wilde voorbijgaan.

Maar Dawson had haar bij de arm gegrepen. Hij had zijn sigaret ver van zich geworpen, en stond nu vlak voor haar, met bevende lippen, en terwijl zijn ogen onrustig heen en weer dwaalden.

— Ga niet weg, Grace! zei hij. Ik laat je niet gaan, voor je mij gezegd hebt, dat je iets meer voor mij voelt dan vriendschap. Je gebiedt mij te zwijgen, maar ik kan niet, ik wil niet! Ik houd van je Grace! Wordt mijn vrouw!

Het jonge meisje dwong zich uit alle macht tot kalmte.

Zij bevonden zich in een afgelegen deel van het park, het was hier zeer duister, en niets was hier te horen dan het zachte ruisen van het gebladerte boven hun hoofd.

Haar stem klonk rustig, ofschoon zij zich blijkbaar moest inspannen om kalm te blijven, toen zij antwoordde:

— Neen, mijnheer Dawson! Het doet mij leed, ofschoon ik mij zelf niet het minste verwijt behoef te maken, daar ik tegenover u altijd dezelfde ben gebleven, maar ik kan uw vrouw niet worden.

— Gij kunt niet? herhaalde Dawson op schorre toon. En waarom niet? Hebt gij dan altijd met mij gespeeld? Hebt gij willen flirten, om mij naderhand weg te werpen als...

— Geen woord meer! viel Grace hem met vlammende ogen in de rede. Gij vergeet u zelf, mijnheer Dawson! Nooit heb ik u ook maar de minste aanleiding gegeven om te denken, dat gij van mij ooit iets meer zoudt verwachten mogen dan vriendschap! Gij liegt als gij zegt dat het anders is! En als gij zo voortgaat, dan zult gij mij er toe dwingen te zeggen, dat het mij leed doet, u ooit onder mijn vrienden te hebben gerekend!

— Maar zeg mij dan tenminste wat de reden is, dat gij mijn vrouw niet kunt worden! riep Dawson uit. Wij kennen elkaar te lang, dan dat ik genoeg zou behoeven te nemen met een gewone afwijzing! Maar gij hoeft niet te schrikken; ik zal u de moeite wel sparen! Er is een ander, niet waar? Een kwast met mooie maniertjes en een gladde tong, die het goudvisje wel in zijn netje zou willen halen! Gij schrikt, gij verbleekt, gij wijkt achteruit? Ik had het dus wel bij het goede eind! Maar neem u in acht, nooit zal ik dulden, dat die indringer, die zogenaamde schrijver, een man die het papier niet betalen kan, waarop hij zijn nonsens neerkrabbelde, mij ontrooft wat ik altijd als het mijne heb beschouwd!

— Nu is het genoeg! Geen woord verder, mijnheer Dawson! hernam Grace hooghartig en op ijskoude toon. Thans hebt gij zelfs de laatste band tussen ons verbroken, die van vriendschap. Ik heb u altijd voor een onnozele domoor gehouden, ik bemerk nu dat ik mij vergist heb, gij zijt een ellendeling! En maak nu plaats, ik wil naar huis!

Dawson was grasgroen van woede geworden, en zijn trekken waren van drift en wraakzucht verwrongen. En nu kwam een vreemde indringer, die hem blijkbaar zonder de minste moeite, de buit voor de neus wegkaapte.

Zijn stem was overgegaan in een hees gefluister, toen hij het jonge meisje in de weg trad, en haar toe beet:

— Denkt gij dat ik u zo zal laten gaan? Wilt gij mij als een kwajongen wegzenden? O, gij zult u nog wel eens bedenken! Wij hebben ons laatste

woord nog niet met elkaar gesproken en ik laat u niet gaan zonder een kus!

— Wat, gij zoudt het durven wagen...? riep Grace uit, sidderend van verontwaardiging en afschuw.

— Wat valt er te wagen? hernam Dawson honend. Wij zijn hier wel een kwartier van het huis, het is hier donker en eenzaam, ik waag er dus volstrekt niets bij!

— En des te groter lafaard zijt gij! kreet het meisje. O, dat ik mij zo in een man heb kunnen vergissen! En ik meende nog al dat gij mijn vriend waart. Laat mij nu onmiddellijk door, of het zal u berouwen!

Maar Dawson was door hartstocht en woede verblind. Hij greep het meisje bij de pols, en trok haar met geweld naar zich toe...

— Wat een prachtige avond, nietwaar, mijnheer Dawson? Een sigaret opsteken? klonk eensklaps een luide, metaalheldere stem van uit de duisternis.

De vraag was zeer gewoon, en de stem was zo kalm mogelijk en toch lag er iets in, dat Guy Dawson noopte, het jonge meisje aanstonds los te laten, dat zich nog slechts even de tijd gunde, Lord William Aberdeen, die haar zo te rechter tijd te hulp was gekomen, een dankbare blik toe te werpen en het daarop, zonder nog een woord te spreken, haastig op een lopen zette.

Hijgend van woede en opwinding was Dawson midden op de weg blijven staan. En vlak voor hem stond Raffles, wijdbeens, het hoofd een weinig terzijde gebogen, zijn gouden sigarettenkoker geopend in de handen, en met een spottende blik in zijn ogen.

— Géén sigaret, wel een sigaret, hoe zal het zijn? hernam hij rustig. Het duurt lang voor gij een besluit neemt, mijnheer Dawson!

— Ik he... waarlijk, mylord, ik geloof niet dat ik op dit ogenblik... hm... trek in een sigaret heb!

— Dat verbaast me van u, mijnheer Dawson! Ik meende dat gij een groot roker waart, en ik geloof te mogen zeggen, dat mijn sigarettens niet van de slechtste zijn! Maar gij ziet er waarlijk

uit, of gij u niet geheel en al wel gevoeld. Vergis ik mij daarin?

— De zaak is, ik heb een weinig hoofdpijn, mylord! ik dacht dat de buitenlucht mij goed zou doen, en daarom...

— En daarom zijt gij een weinig in het park gaan wandelen! En omdat er geschreven staat, dat de mens niet eenzaam zij, daarom hebt gij het gezelschap van Miss Morton gezocht. Zeer begrijpelijk! Geen beter middel tegen hoofdpijn, dan het vrolijk en opwekkend gesnap van een bevallig meisje! Maar waarom loopt gij zo hard, die grote stappen zullen er uw hoofdpijn niet beter op maken! Wat ik zeggen wil, het gezelschap van mijn secretaris, mijnheer Brand en van mij is u toch, hoop ik, niet lastig?

— Integendeel, mylord! antwoordde Dawson met een zuurzoet lachje. Het vleit mij! Ik liep echter zo hard, omdat ik er misschien beter aan doe, vroeg naar bed te gaan!

— Doet dat, mijn waarde, doe dat! zei Raffles op gulle toon. Begeef u snel te bed, en vergeet dan vooral niet een doek met koud water om uw hoofd te doen! Haast u mijnheer Dawson en beterschap!

De schelm mompelde iets onverstaanbaars, en repte zich weg.

Raffles keek hem een ogenblik na, en zei toen op verachtelijke toon:

— En toch noemt men zo iemand in de omgang een gentleman! Die man gaat om met heren; hij verschijnt dagelijks op zijn club; zijn schuldeisers nemen de hoed voor hem af; hij is een heer, om kort te gaan, en toch doet hij dit!

— Waarom heb je hem eigenlijk laten gaan? vroeg Brand. Hij kon het haar nog wel eens lastig maken!

— Dat zal hij wel uit zijn hoofd laten, en bovendien heb ik hem zolang aan de praat, dat het jonge meisje kan hebben gevonden zich in veiligheid te brengen! Ten slotte heb ik thans over ernstiger zaken met je te spreken!

— Ik geloof al haast te kunnen begrijpen, wat het onderwerp van het gesprek zal zijn, zei Brand op zachte toon. Ik heb je aan tafel een paar malen aandachtig gadeslagen, en een paar keer heb ik je met zekere begerigheid naar het diamanten halssnoer van Lady Knollys zien kijken!

— Als dat zo is, dan verdien ik een berisping, want een man als ik mag zelfs niet de schijn op zich laden, alsof hij andermans diamanten mooier zou vinden dan zijn eigen! Intussen heb je het geraden, ik koester de grootste belangstelling voor dat halssnoer! Die diamanten en de vrouw die ze draagt, horen niet bij elkander! Die heerlijke stenen om die magere, tanige hals te zien, kwetst mijn schoonheidsgevoel in hoge mate, en ik geloof er een goed werk mee te verrichten, als ik de diamanten en de vrouw van elkander scheid!

— Het zal wel niet al te moeilijk zijn vannacht in haar kamer binnen te dringen!

— Vannacht reeds? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet?

— Omdat je nog niets van haar gewoonten weet, ja, je weet zelfs niet welke slaapkamer zij heeft.

— Dat is gauw genoeg te ontdekken, en ik meen het zelfs wel te kunnen raden, want van morgen waren alle logeerkamers bezet, op een tweetal na, voor aan het huis gelegen, in een der vleugels, die voor Lady Knollys bestemd waren. Je weet waarschijnlijk, dat Lady Colebrooke een der erfgenamen van haar schatrijke tante is, en zij heeft dus

alle reden haar in ere te houden, en naar de ogen te zien! Het zal ons echter niet moeilijk vallen, daaromtrent zekerheid te verkrijgen. Natuurlijk zou mijn taak veel gemakkelijker worden, wanneer zij werkelijk twee kamers in gebruik heeft en de juwelen niet in haar slaapkamer bewaart! Want ik kan er natuurlijk niet aan denken geweld tegenover een vrouw te gebruiken, vooral wanneer zij de vijftig reeds gepasseerd is!

— Heb je mijn hulp nodig?

— Ik denk dat die volstrekt overbodig is, Charles! In gevallen als deze kan een enkel man met groter veiligheid optreden, dan wanneer hij zich in gezelschap van anderen bevindt! Het zal van een leien dakje gaan, dat verzeker ik je!

— Veronderstel dat je de diamanten inderdaad in handen krijgt, dan gaan wij er zeker aanstonds vandoor?

— Waar zijn je gedachten, Charles? riep Raffles uit. Dat zou het beste middel zijn, om de verdenking aanstonds op ons te laten vallen! Natuurlijk blijven wij rustig hier!

De beide vrienden waren onder het spreken langzaam in de richting van het huis gewandeld, en toen zij het wit zagen schemeren tussen het geboomte, zei Raffles op zachte toon:

— Dat huis bevat op het ogenblik twee gelukkige mensen en een die diep rampzalig is, niet alleen omdat hij zich in zijn liefde ziet bedrogen, maar ook en vooral omdat hij zich een groot fortuin ziet ontgaan. Het geld, Charles, het vervloekte geld heeft al heel wat ongeluk gebrouwen op deze wereld!

HOOFDSTUK IV

EEN UUR IN DE NACHT

Te middernacht wist Raffles alles wat hij nodig had te weten, betreffende het diamanten halssnoer.

Lady Knollys had inderdaad de beide kamers in gebruik, welke Raffles aan Brand had genoemd en die de besten uit het gehele huis waren.

Waar de juwelen bewaard werden, had hij niet nauwkeurig kunnen onderzoeken, maar in ieder geval waren zij in een van de twee kamers, dat was zeker!

Hij had de ligging van de beide vertrekken zeer nauwkeurig bestudeerd, en hij was er nu wel zeker van, de weg daarheen desnoods in het donker en op de tast te kunnen vinden.

Reeds vóór elf uur hadden de meeste gasten zich ter ruste begeven.

Alleen in het speelzaaltje zaten nog een viertal verwoede bridgespelers, maar ook dezen gaven om twaalf uur de worsteling tegen de slaap op, en trokken naar hun kamers, waar zij al spoedig in diepe rust verzonken lagen.

Het buitenleven is uitstekend voor een gezonde slaap, en dat was ook Raffles niet onbekend. Hijzelf was echter klaar wakker, zo wakker als hij zich nog zelden gevoeld had, volkomen fris, en ook in staat, om als het nodig mocht zijn, de gehele nacht wakker te blijven. Hij had zitten lezen, een bundel ge-

dichten van Shelley, en de tijd was hem omgevlogen.

Om half een schoof hij het boek terzijde, stond stil op, opende een der kasten, nam er een valies uit en deed het open.

Het bevatte een goed verborgen, geheim vak op de bodem, waaruit Raffles een valse zwarte puntbaard en een fluwelen masker nam.

Hij liet deze voorwerpen in de zak van zijn dinnerjacket glijden, overtuigde zich, dat hij een kleine, geladen browning bij zich had, en diepte ten slotte uit het geheime vak nog een étui op, dat een aantal voortreffelijke, fijne inbrekerswerktuigen bleek te bevatten.

Na ook dit bij zich te hebben gestoken, was Raffles gereed voor zijn onderneming.

Hij wachtte tot zijn horloge één uur aanwees, opende voorzichtig zijn kamerdeur, trad op de gang, en sloot de deur weer achter zich.

In huis was alles doodstil. Raffles wist, dat alle bedienden zich reeds lang geleden naar bed hadden begeven, en bovendien sliepen zij op een veilige afstand.

Raffles sloop de gang af, en de dunne zolen van zijn lakschoenen maakten op de looper niet meer geluid, dan de poten van een kat zouden hebben gedaan.

Raffles had zijn kamer op de derde verdieping en hij zou dus een trap moeten afdalen, en zich vervolgens naar de linker-zijvleugel van het huis moeten begeven, waar de beide kamers van Lady Knollys gelegen waren.

Hij was nu de gang ten einde gelopen, en stond opnieuw stil om te luisteren. Alles bleef echter rustig in het grote huis. Het was stikdonker om hem heen, maar nochtans liep Raffles, zonder zich een ogenblik te vergissen, voort. Hij kende nauwkeurig het aantal stappen, dat zijn kamerdeur van de trap scheidde. Hier bevond zich overigens een portaal, overdag door een venster verlicht, en door het venster drong het licht van de afnemende maan naar binnen.

Raffles begon voorzichtig de brede wenteltrap af te dalen. Hij was haar echter nog niet voor de helft afgegaan, of hij stond eensklaps stil. Zijn geofend, scherp gehoor had enig gerucht opgevangen. Hij luisterde met de grootste aandacht, en ten slotte kon hij de aard van het gerucht bepalen. Het klonk alsof er met de uiterste behoedzaamheid en zeer langzaam een deurknop werd omgedraaid. Raffles daalde nog een paar treden van de trap af, en boog zich een weinig over de leuning. Het eerst werd zijn aandacht getrokken door een zwak lichtschijsel, als van een kaars of een kleine zaklantaarn.

Maar toen viel zijn oog op een gedaante, die bij dat schijsel iets scheen te verrichten aan een kamerdeur.

Raffles behoefde geen ogenblik te aarzelen, want daartoe was hij te zeker van zijn zaak, die deur behoorde tot de zitkamer van Lady Knollys!

— Ik wil lid van het Lagerhuis worden, als hier geen kapers op de kust zijn, bromde Raffles zacht voor zich heen. Maar wie kan dat zijn? Een gewone inbreker is het niet, de man heeft een zwarte pantalon aan, en daarover heen draagt hij een pyama.

Op dit ogenblik had de man daar beneden eindelijk de deur geopend, en

wendde zich om, teneinde de blaker op te nemen, die hij naast zich op de vloer had neergezet.

Niet zonder moeite wist Raffles de kreet te weerhouden, die hem naar de lippen drong.

De man daar beneden was Guy Dawson!

— Dat is een vreemde snuiter! bekende Raffles zichzelf. Is hij inderdaad een concurrent, of wat? Daar moet ik het mijne van hebben!

Raffles daalde voorzichtig nog enige treden naar omlaag, en daar Dawson de deur op een paar handbreedten open had laten staan, waarschijnlijk om niet onverhoeds verrast te worden en de vlucht te kunnen nemen, als hij enig gerucht hoorde, kon Raffles een klein gedeelte van de kamer overzien.

Hij keek aandachtig toe, en zag nu en dan de gedaante van Dawson, die met de kaars in de hand, op de punten van zijn voeten, rondsloop, en nu en dan enige voorwerpen scheen te verplaatsen.

Er verstreek ongeveer een kwartier.

Als Guy Dawson al geen inbreker was, dan gedroeg hij zich toch zeker als een zodanige, want zelfs met de grootste inspanning kon Raffles volstrekt niet horen, wat hij daar binnen uitvoerde.

Ook de bewoonster van de kamer scheen rustig voort te slapen.

Maar eindelijk scheen de nachtelijke zwerver zijn doel te hebben bereikt, want hij kwam weder te voorschijn, trad op de gang, en deed de deur zorgvuldig achter zich dicht, zonder haar echter in het slot te trekken.

Zijn gelaat was zeer bleek, en zijn ogen hadden een boosaardige glans.

Raffles kon echter volstrekt niet zien, dat hij iets bij zich droeg, behalve de blaker.

Hij had bijtijds gemaakt, dat hij uit het gezicht kwam, en dat was goed

ook, want Dawson richtte zijn schreden naar de trap.

Raffles bereikte echter veel eerder het portaal dan de man met de blaker, en daar vond hij de gelegenheid weg te schuilen achter het gordijn van een grote porte-manteaux.

Hij hoorde Dawson volstrekt niet naderen, zo zacht liep de man, maar door een kier van het gordijn zag hij het lichtschijnsel naderbij komen en even daarna in dezelfde gang verdwijnen, waardoor hij zoeven was gegaan.

— Ik gaf een lief ding, als ik wist wat de schelm op deze verdieping zoekt, begon Raffles opnieuw. Ik meende te weten, dat hij op de tweede verdieping slaapt. Nu, de diamanten van Lady Knollys lopen niet weg; wij zullen eerst eens zien wat onze man hier wel te maken kan hebben.

En met deze woorden trad Raffles van achter het gordijn te voorschijn, en sloop op zijn beurt de gang in.

Juist verdween het lichtschijnsel om een hoek, en toen Raffles die bereikte en met grote behoedzaamheid in de dwarsgang keek na zich languit op de vloer te hebben neergelegd, zag hij, dat Dawson opnieuw stilstond, alweer voor een deur, en ook alweer heel langzaam, uiterst langzaam aan de knop begon te draaien.

— Dit is de vreemdste geschiedenis, die ik in lange tijd heb bijgewoond, fluisterde Raffles voor zich heen. Dat is de kamer van... laat ik eens zien... welzeker, de kamer van de jonge Holford!

Na verloop van ongeveer vijf minuten had Dawson de deur geopend, en hij trad nu binnen, het licht van de kaars temperend, door er zijn hand voor te houden.

Weer liet hij de deur open staan, om aanstonds te kunnen vluchten, wanneer de nood aan de man mocht komen, en Raffles kon tot zijn geruststelling juist het bed zien, waarop Holford rustig sliep.

Hij lag met het gezicht naar de wand gekeerd, en Dawson nam in het geheel geen notitie van hem.

Raffles begreep dan ook aanstonds, dat het hem om iets anders te doen was.

Hij zag Dawson op de punten van zijn voeten door het vertrek sluipen, zijn hand in zijn zak steken, er iets uithalen, en daarop verdween hij een ogenblik uit het gezicht.

Reeds wilde Raffles handelend optreden toen Dawson alweer te voorschijn kwam, naar de deur sloop, de gang weer betrad, en ditmaal de deur met de grootste behoedzaamheid weer begon te sluiten.

Daar hij zeker langs dezelfde weg zou moeten terugkeren, kroop Raffles op handen en knieën snel achteruit, en juist toen hij zijn eigen kamerdeur had bereikt en deze geruisloos geopend had, doemde het schijnsel van de kaars aan het einde van de gang op.

Raffles duwde de deur zacht dicht en bleef luisteren. Toen hij echter niets meer vernam, nadat er tien minuten verstreken waren, trok hij de deur weer behoedzaam naar zich toe en keek in de gang, die nu volkomen duister was.

Van Guy Dawson was niets meer te bemerken; waarschijnlijk had hij zich weer naar zijn eigen kamer begeven.

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken, en mompelde toen voor zich heen:

— Daar steekt iets achter! Wij hebben hier natuurlijk niet te doen met een gewone inbraak, bij twee gasten gepleegd. Dat trouwens die jonge schelm daartoe reeds zou gekomen zijn, dat is niet aan te nemen! En ik acht het in de hoogste mate verdacht, dat hij zich juist naar het vertrek van zijn medeminnaar begaf. Ik moet er het mijne van hebben.

Hij trad weer in de kamer terug, opende opnieuw het grote valies, en nam er een soort ooga uit, die wel enigzins

op een domino geleek, behalve dat zij veel korter was.

Het kledingstuk was van dunne, zwarte stof gemaakt, bezat wijde mouwen, en was voorzien van een kap, die de drager over het hoofd kon trekken.

Raffles wierp zich deze mantel snel om, die zijn gestalte volkomen verborg, deed de zwarte baard aan, bond zich het masker voor, en trok de kap over zijn hoofd.

Er was nu volstrekt niets anders van zijn gelaat te zien dan een paar stukjes van de wangen, en zelfs aan de scherpste blik zou het niet gelukken, hem te herkennen.

Hij liet zijn browning in een der buitenzakken van de mantel glijden, die hij geheel had dichtgeknoopt, en nu verliet hij opnieuw zijn kamer.

Brand sliep vast naast hem, maar deze scheen volstrekt niets te hebben gehoord, ofschoon Raffles er zeker van was, dat hij geruime tijd wakker was gebleven en de Grote Avonturier dacht er niet aan, hem in deze gevaarlijke zaak te betrekken.

Met de hem eigen, volkomen onhoorbare tred, sloop Raffles weer naar de kamer van Edgard Holford, luisterde enige ogenblikken, bracht zijn oog voor het sleutelgat, en draaide toen voorzichtig de knop van de deur om.

De kamer was in een vage schemering gehuld, want de overgordijnen waren niet geheel gesloten, en door de kieren drong zwakjes het maanlicht naar binnen.

Raffles nam zijn revolver in de hand, sloot de deur achter zich, liep op het bed toe, na de schakelaar van het elektrische licht te hebben omgedraaid, en tikte de rustig sluimerende Holford op de schouder.

De jonge romanschrijver moest wel een gezonde slaap hebben, want Raffles moest hem nog tweemaal tamelijk hardhandig tegen de schouder duwen, om hem te doen ontwaken.

Eindelijk werd Holford wakker, wreef zich de ogen uit, die knipperend rondkeken, verblind door het heldere licht, en vestigde ze toen met meer verbazing dan schrik op de zwarte, onbeweeglijke gedaante, die voor zijn bed stond, en in welker rechterhand hij iets verdacht zag glinsteren.

— Gij hoeft niet te schrikken, mijnheer Holford, zei Raffles op zachte toon, en met geheel veranderde stem.

— Ik schrik volstrekt niet, mijn waarde vriend, ik ben alleen maar in de hoogste mate verbaasd.

— Hoe zo? vroeg Raffles, die niet kon nalaten onder zijn masker te glimlachen.

— Wel, gij zijt toch zeker een inbreker?

— Zo zou men het kunnen noemen!

— En dan zou ik niet verbaasd zijn? Wat komt ge hier in 's hemelsnaam zoeken? Weet gij wie ik ben?

— Dat weet ik zeer goed, mijnheer Holford!

— En toch komt gij om mij te bestelen? Zeer merkwaardig! Maar man, al zoekt gij hier een dag achtereen, gij zult niets anders vinden dan een portefeuille met 50 of 60 pond sterling, een paar gouden manchetknopen, en een zilveren sigarettenkoker. Gij zijt aan het verkeerde adres, dat kan ik u verzekeren. Zoek maar gerust, gij zult hier niets vinden, en wat die revolver betreft, die kunt gij gerust wegdoen!

— Voorlopig zal ik aan die wenk geen gevolg geven, mijnheer Holford! Gij mocht eens lust gevoelen om gaan te schreeuwen, misschien wel om een worsteling met mij aan te vangen, en dat past volstrekt niet in mijn kraam! Ik doe op mijn beurt een ander voorstel. Gij hebt mij de raad gegeven, eens in uw kamer rond te zoeken, nietwaar?

— Zeker, en ik herhaal dat!

— Welnu, ik zal hem opvolgen, maar op voorwaarde, dat gij mij helpt zoeken!

— Waartoe zou ik mij zoveel moeite geven? hernam Holford schouderophalend. Als gij er bepaald op staat een arme pennelikker te bestelen, dan kunt gij uzelf ook wel helpen, gij komt toch zeker niet om mijn half voltooide novelle, die ik voor de «Weekly Review» had bestemd?

— Ik ben overtuigd, mijnheer Holford, dat die novelle mij geen windeieren zou leggen, maar ook daarom kom ik niet hier.

Holford was nu recht overeind in zijn bed gaan zitten, en had de handen om zijn opgetrokken knieën geslagen, en in die houding staarde hij de geheimzinnige indringer met de grootste verbazing aan.

— Gij zijt een zonderling sinjeur! kwam het toen over zijn lippen. Als gij een inbreker zijt, dan zijt gij er een van een merkwaardig soort. En zeg mij nu eens eindelijk en recht op de man af, wat gij hier dan eigenlijk van mijn bezittingen tot het uwe wilt maken!

— Wat ik zoek is uw eigendom niet, mijnheer Holford! ging Raffles rustig voort.

— Hoor eens, mijn waarde, als gij soms hier zijt gekomen om raadseltjes op te geven, dan doet gij er toch waarlijk beter aan, daarvoor een gunstiger tijdstip uit te kiezen, hernam de jonge schrijver. Het kan toch onmogelijk uw bedoeling zijn, de meubelen uit deze kamer weg te slepen, die aan mijn gastvrouw toebehoren?

— Neen, mijnheer Holford, ook dat niet! Kom, wij zullen niet te lang meer treuzelen en ik zal u uit de brand helpen. Ik zoek hier iets van veel groter waarde en dat aan een der andere gasten toebehoort. Gij zijt natuurlijk beter bekend met de meubelen in dit vertrek, en ik heb u wakker gemaakt om mij te helpen zoeken, daar gij anders misschien verschrikt wakker zou zijn geworden, en het dadelijk op een schreeuwen zoudt hebben gezet. Wees

dus zo goed, even op te staan en mij te helpen.

Nog steeds ten zeerste verwonderd, wierp Holford het dunne dek van zich af, stapte uit het bed, schoot zijn mullen aan, rekte zich eens uit, en begon toen zachtjes voor zich heen te lachen.

— Waarom lacht gij? vroeg Raffles.

— Het is een lachje van blijdschap, mijn goede vriend. Ik lach, omdat gij mij ongezocht een mooi gegeven voor een kleine schets aan de hand doet.

— Wacht nog slechts vijf minuten, en gij zult mij nog veel meer bedanken, kwam Raffles ironisch. Ik denk, dat ik u niet alleen de stof kan leveren voor een schets, maar voor een heel feuilleton van dertig dagbladnummers. Zoudt gij dat kistje even willen openen?

Raffles had op een palissanderhouten kistje gewezen, dat midden op de tafel stond, en dat van een ouderwets en zeer deugdelijk slot voorzien was.

— Er zitten sigaren in, goede vriend! Wil je roken?

— Merci, ik rook zelden andere sigaren dan de mijne. Maar ik zou toch gaarne eens zien, of er werkelijk niets anders dan sigaren in dat kistje zijn.

Holford keek de zonderlinge inbreker een ogenblik zwijgend aan, haalde toen de schouders op, trad op het bureau toe, opende een lade, nam er een kleine sleutelbos uit en opende met een eigenaardig gevormd sleuteltje het slot van het palissanderhouten kistje.

Het bevatte een twintigtal regalia's

— Rookt gij nog al veel? vroeg Raffles, die de sigaren even verlegd had, om te zien of er zich iets onder bevond.

— Ja, ik ben een tamelijk zwaar roker, goede vriend inbreker, en als gij een raad van mij wilt aannemen, ga u dan vooral niet te zeer aan nicotine te buiten.

— Ik dank u, mijnheer Holford, zei Raffles met een zacht lachje. Neen, dan behoef ik in dit kistje ook niet te zoe-

ken. Ik denk veeleer, dat ik mijn nasporingen kan beperken tot die plekken, waar gij weinig of niet komt hier in de kamer. Laat eens zien, is er hier in het vertrek geen doos, kist, koffer of valies, waarin gij uit den aard der zaak slechts weinig te zoeken hebt?

— Waarom wilt gij dat in 's hemelsnaam weten? vroeg Holford, die nu van de gehele zaak volstrekt niets meer begreep.

— Dat zult gij aanstonds wel zien. Begin maar met mij op mijn vragen te antwoorden, wat ik u verzoeken mag.

— Nu dan, in die wandkast staat een koffer met louter onderkleding, en ik was niet van plan, daarin iets te zoeken voor het einde van de week!

— Laat ons die koffer dan maar eens zien! zei Raffles kortaf.

— Wat, wilt gij mij mijn ondergoed, mijn pyama's, mijn sokken afnemen?

— Stel u gerust, mijnheer Holford, ik ben zelf van een en ander ruimschoots voorzien, ik heb pas deze week een nachtelijk bezoek gebracht bij een fabrikant van fijne herenartikelen, dat niet zonder resultaat is gebleven. De koffer!...

De jonge man aarzelde niet langer. Hij begon nu in te zien, dat er achter dit zonderlinge verzoek meer stak, dan hij aanvankelijk vermoed had. Hij trad dus naar de kast toe, opende de deur en riep op gedempte toon:

— Hé, dat is vreemd, ik weet zeker, dat ik die deur gesloten had voor ik naar bed ging. Zeg eens, goede vriend, zijt gij hier misschien vannacht al eerder geweest?

— Niet ik, een ander!

— Een ander? Een collega dus?

— Neen, ik geloof niet, dat men hem zo zou kunnen noemen! Maar haal nu de koffer te voorschijn.

Holford aarzelde niet langer, aangestoken als hij nu was door de lichte,

zich te overtuigen dat alles met die koffer in orde was.

Hij opende de kast dus wagenwijd en trok een kleine, van juchtleider vervaardigde koffer te voorschijn, een zogenaamde hutkoffer, plat en met ronde hoeken voorzien van twee sterke lederen hengsels.

— Hoe minder geluid gij maakt, raade Raffles hem op kalme toon, hoe beter het voor mij is en in zekere zin ook voor u. Gij zult dat wel begrijpen!

— Hier is de koffer! hernam Holford, die het voorwerp nu tot midden in de kamer had getrokken.

— Was hij gesloten?

— Neen, wel stak de sleutel op het slot.

— Dan maak ik er u attent op, dat die er nu niet meer op zit, kwam het bedaard over Raffles' lippen.

— Dat is sterk! zei Holford verbluft. Ik weet zeker, dat ik er de sleutel gisteren zelf op heb gestoken, en nog sterker de deksel is dicht, en ik kan hem niet open krijgen, het ding is op slot.

— De koffer op slot, de sleutel weg, nu, mijnheer Holford, begint gij soms ergens lucht van te krijgen?

— Waarvan moet ik lucht krijgen? zei Holford ongeduldig. Het is mij of ik droom. Ik zal mij eens in de arm knippen. Neen, ik ben klaar wakker! En zeg mij nu alstublieft eens duidelijk, vriend inbreker, wat dit alles te betekenen heeft!

Inplaats van te antwoorden, haalde Raffles zwijgend een paar kleine loper-tjes te voorschijn, stak er een van in het slot, een kort gekraak en hij kon het deksel oplichten.

— Bravo! alle hulde! kwam Holford met oprechte bewondering. Gij verstaat uw vak, dat is zeker!

Zonder acht te slaan op deze lof, begon Raffles het keurig opgevouwen linnengoed met zorg uit de koffer te nemen.

Hij had een paar stukken op de tafel gelegd, toen Holford grimmig uitriep:

— Er is iemand met zijn handen aan mijn goed geweest!

— Zo is het ook, mijnheer Holford, nog geen half uur geleden, antwoordde Raffles lakoniek.

En kalm ging hij voort met het ledigen van de koffer.

Holford keek enige tijd zwijgend toe, en vroeg toen, daar hij zijn ongeduld

niet langer kon bedwingen:

— Zoudt gij mij nu eens willen zeggen, wat gij eigenlijk in die koffer denkt te vinden?

— Dit! antwoordde Raffles kalm.

Hij hield een voorwerp in de hoogte, dat hij zoeven tussen het linnengoed had uitgehaald, en dat glansde en schitterde in alle kleuren van de regenboog.

Het was het diamanten halssnoer van Lady Knollys!

HOOFDSTUK V

EEN LAAGHARTIGE STREEK

Raffles had een ogenblik gevreesd, dat Holford een kreet van verbazing zou slaken, misschien wel van woede, maar daartoe was de jonge man veel te verbluft.

Zijn lippen bewogen zich zonder dat er een klank over kwam, en hij viel op een stoel neer, terwijl hij met wizenloze blik naar het glinsterende snoer keek.

Toen mompelde hij iets onverstaanbaars, en eindelijk kwam het met inspanning over zijn lippen:

— Wat... wat heeft... dat te betekenen?

— Ja, mijnheer Holford, nu zijt gij zeer verbaasd, en dat kan ik mij begrijpen! Wat mij betreft, mijn verbazing is minder groot, omdat ik een gedeelte van deze kleine tragi-comedie heb kunnen gadeslaan, wel te verstaan, zonder dat de enige acteur er zich van bewust was, dat er een klein publiek bestond, samengesteld uit slechts een man, dat hem in zijn verrichtingen gadesloeg.

— Maar... voor de drommel... ik begrijp niet...

— Het zal u spoedig duidelijk worden, mijnheer Holford, antwoordde Raffles, terwijl hij met een vlugge beweging het kostbare halssnoer in zijn zak deed glijden. Gij zult wel begrijpen, wat het is, als ik u een kleine episode verhaald heb...

Maar eensklaps zweeg Raffles, want hij begreep wel, dat hij de jonge man onmogelijk kon mededelen, wat er die avond in het park tussen Grace Morton en Guy Dawson was voorgevallen, zonder zijn identiteit te verraden. Hij ging dus op veranderde toon voort:

— Ik zal mij tot de feiten bepalen, mijnheer Holford. En daar ik nu wel moet vrezen, dat gij uw woede en verontwaardiging slechts met moeite zult kunnen meester blijven, verzoek ik u vriendelijk, deze gevoelens niet op luidruchtige wijze tot uiting te brengen. Vergeet niet dat het bijna half twee in de nacht is. Ik heb de man gezien, die dit halssnoer in uw kamer bracht. Gij weet natuurlijk aan wie dit snoer toebehoort?

— Wie in dit huis weet dat niet? Het is het diamanten halssnoer van Lady Knollys! Mar wie is de man? Noem de naam van de schurk?

— Alleen wanneer gij mij belooft, rustig te blijven.

— Ik beloof het u, ik gevoel mij volkomen kalm, een vreselijk vermoeden heeft zich reeds van mij meester gemaakt, en ik geloof de naam wel te kunnen noemen, het is Guy Dawson, de neef van Lady Colebrooke!

Raffles knikte slechts bevestigend, en geruime tijd bleef het doodstil. Holford was opgestaan, en leunde met gebalde vuist op het tafelblad. Zijn bruine ogen schitterden op dit ogenblik wraakzuchtig, de aderen op zijn voorhoofd waren gezwollen, en hij had blijkbaar de grootste moeite zich te bedwingen.

Raffles, die zich vooral niet wilde blootgeven, vroeg op zachte toon:

— Die man is zeker uw bijzondere vijand?

— Ja! antwoordde de jonge romanschrijver fluisterend.

— Mag men weten waarom?

Holford aarzelde.

Toen antwoordde hij weifelend:

— Gij hebt mij ongetwijfeld een zeer grote dienst bewezen, mijnheer de Onbekende en dat zal ik niet spoedig vergeten. Maar ik weet niet of ik wel mag zeggen, welke reden die man heeft om mij te haten.

— Sta mij dan toe er eens naar te raden, hernam Raffles bedaard. Er zijn maar zeer weinig zaken, die zulk een wraakzucht rechtvaardigen en daarvan is de voornaamste de liefde, of beter gezegd de hartstocht.

— Zo is het. Waarom zou ik het ook verzwijgen? Ik weet dat het mijn medeminnaar is.

— Dan ben ik zeker ook niet ver van de waarheid, als ik vermoed, dat het jonge meisje hier in huis is en zich onder de gasten bevindt? Gij behoeft mij niet te antwoorden, ik zie het al aan uw gelaat.

— O, hij zal er voor boeten! zei Holford tussen de tanden.

— Vindt gij mij zeer indiscreet als ik vraag, wat gij van plan zijt? vroeg Raffles.

— Vraagt gij dat nog? Ik ga nu aanstonds naar hem toe, en zal hem het collier in het gelaat slingeren, ik zal hem afranselen, tot ik van vermoedheid moet ophouden, en dan zal ik hem de deur uitschoppen!

— Prachtig! zei Raffles lakoniek. Dat pleit voor u! En dan heeft er hier een nachtelijk toneel plaats, van dien aard, dat de oude heer van het jonge meisje, wie hij dan ook zijn mag, zich zal haasten, u zijn dochter in de armen te voeren. Gij spreekt daar bovendien van een halssnoer, dat gij een kleine rol in het drama wilt laten spelen. Maar gij vergeet dat dat halssnoer zich op dit ogenblik in mijn zak bevindt.

— Maar wat dan? Wat denk gij dan dat ik zou moeten doen?

— Heel eenvoudig, alles op zijn beloop laten! Het doel van die Dawson behoef ik u natuurlijk niet nader uiteen te zetten, dat begrijpt gij evengoed als ik. Hij heeft het collier uit de kamer van Lady Knollys gehaald, en het in uw koffer gestopt, om u in het verderf te storten en u voorgoed onmogelijk te maken in de ogen van het meisje, dat gij liefhebt. A propos, zij is zeker rijk?

— Ja, helaas! kwam het met een zucht over de lippen van de jonge man.

— Dat dacht ik wel. Ik weet tamelijk veel van die Dawson, hij is een doordraaier, zijn vader heeft zijn brandkast voor hem gesloten, en een rijke bruid zou hem uit de brand helpen. Is het meisje mooi?

— Schoon als de dageraad!

— Dat klinkt mooi in de mond van een verliefde schrijver!

— Maar zeg mij nu wat gij denkt, dat ik moet doen!

— Ik herhaal dat gij volstrekt niets moet doen. Gij sluit uw koffer weer, na hem netjes te hebben ingepakt, gij zet hem in uw kast, gij begeeft u weer ter ruste, en gij gaat kalm slapen, tot-

dat gij op de gewone tijd gewekt wordt.

— En dan?

— En dan? Dan zal de markiezin haar halssnoer missen, zij zal het hele huis in rep en roer brengen, de politie wordt gehaald, het bedienden personeel wordt verhoord, er zal geen spoor van braak te vinden zijn, iemand van de gasten moet dus het collier hebben gestolen. Allen worden gefouilleerd, algemene consternatie en verontwaardiging, men komt ook in uw kamer, men vraagt u de sleutel van uw koffer, gij hebt die niet, de politie wordt achterdochtig, men breekt uw koffer open... Dawson zal er zeer waarschijnlijk bij willen zijn, om te genieten van zijn wraak, maar men zal niets vinden. En let dan eens op, hoe Dawson op zijn neus zal kijken; neus en ogen zijn er als het ware voor geschapen.

— Maar intussen heeft Dawson dan toch de juwelen weggenomen?

— Natuurlijk, maar wie kan dat bewijzen? Wie? Gij toch immers?

— Ik? Hoe heb ik het nu met u, mijnheer Holford? Denkt gij soms dat ik bij die comédie aanwezig blijf? Goede hemel, neen, ik zal dan heel ergens anders zijn!

— En het diamanten collier?

— Dat natuurlijk ook!

— Ah zo, ik begrijp het, gij blijft in elkaars gezelschap.

— Gij hebt het geraden, mijnheer Holford. Ik vind, dat ik voor mijn moeite wel iets verdien.

— Houdt het mij ten goede, maar ik ben van oordeel, dat gij uzelf toch wel wat hoog honoreert, liet Holford zich horen. Gij hebt mij ongetwijfeld een zeer grote dienst bewezen, ik herhaal het, maar 30.000 pond sterling...

— Ik vind het niet te veel voor een geredde reputatie, mijnheer Holford! hernam Raffles koeltjes. Neen, blijf, wat ik u verzoeken mag, op dezelfde plek staan. Doe geen moeite om het

diamanten halssnoer in uw bezit te krijgen; ik ben niet voornemens het weer af te staan. Van uw standpunt kan ik uw edelmoedige houding zeer goed begrijpen, maar ik denk over deze dingen enigszins anders. Het doet er niets toe of lady Knollys dit halssnoer heeft, of niet heeft, maar voor mij is het van bijzonder grote waarde. En nu geloof ik dat wij elkaar voorlopig niets meer te zeggen hebben, mijnheer Holford. Werkelijk, gij doet het beste als gij mijn raad opvolgt en rustig de dag van morgen afwacht.

— En hoe denkt gij mij te kunnen beletten, dadelijk alarm te maken, nadat gij met het halssnoer mijn kamer verlaten hebt? vroeg Holford.

— Eenvoudig door u er aan te herinneren, dat ik het was, die uw eer en goede naam gered hebt! antwoordde Raffles op korte toon, terwijl hij door de gaten van het masker heen de jonge schrijver recht in de ogen keek.

Een ogenblik heerste er stilzwijgen in het vertrek, en toen hernam Holford op gedempte toon:

— Gij hebt gelijk, gij hebt mij aan mijn plicht herinnert. De eer moet een man boven alles gaan, en nu gij de mijne gered hebt, is het mij onmogelijk u in het verderf te storten. Gij kunt het huis dus ongemoeid verlaten.

— Ik dank u, was alles wat Raffles zei. Ik wist dit, en ik wil u niet verhalen, dat ik er rekening mee heb gehouden.

Het volgende ogenblik was Raffles bij de deur. Hij opende ze, en het laatste wat hij zag, was, hoe Holford langzaam zijn koffer weer begon te vullen met de kledingstukken, welke Raffles er had uitgenomen.

Op de gang gekomen bukte deze zich nog even voor het sleutelgat, overtuigde zich, dat Holford rustig bleef voortgaan met zijn werk, en sloop toen haastig de gang af.

Hij beklom met katachtige tred de trap naar de hoger gelegen verdieping,

en het was alsof zijn zwarte gestalte zich plotseling oploste in de duisternis.

De volgende ochtend omstreeks negen uur waren bijna alle gasten aan de welvoorzienige ontbijttafel in de eetzaal gelijkvloers verenigd.

Alleen de ouden van dagen waren nog niet present.

Maar lady Knollys, die liever dadelijk in zee zou zijn gesprongen, dan zich onder de oudjes te laten rangschikken, zat reeds aan tafel, gekleed in een wit zomerjaponnetje, dat wellicht een jong meisje van achttien jaar heel aardig zou hebben gestaan, maar dat aan haar ten halve onzichtbaar gemaakte rimpels, haar stijve gang, en haar magere ledematen misstond.

Guy Dawson was eveneens aanwezig, en zijn gelaat had een ongezonde, vaal-bleke tint.

Nu en dan loerde hij verstolen naar Holford, die zich echter voortreffelijk wist te beheersen, zoals Raffles met genoegen opmerkte, en er volstrekt niet uitzag als iemand, die 's nachts zulk een zonderling avontuur heeft beleefd.

Hij praatte opgewekt met Grace Morton, die aan het spiedend oog van haar vader ontsnapt was, en er uitzag als de verpersoonlijkte lente.

Omstreeks een kwartier later, terwijl het ontbijt nog niet voor de helft genuttigd was, vloog plotseling een gangdeur open, en de kamenier van lady Knollys stormde binnen, bleek als een doek, en blijkbaar aan de hevigste opwinding ten prooi.

— Mylady! O mijn hemel... Mylady! riep zij uit, en het scheen alsof zij ieder ogenblik zou kunnen flauw vallen, zozeer had de opwinding haar aangegrepen.

— Wat is er, Daisy? riep lady Knollys uit. Waarom kom je hier zo plotseling binnenvallen? Waarom zie je zo bleek? Spreek dan toch!

Het was duidelijk dat de arme kamenier niets liever verlangde, maar de

schrik scheen haar spraak te hebben verlamd.

Eindelijk kon zij er stotterend uitbrengen:

— De juwelen... uw diamanten hals-snoer...

— Welnu?

— Het is gestolen!

De markiezin was opgestaan, maar zij viel aanstonds weer op haar stoel en deed wat iedere andere vrouw in haar omstandigheden ook zou hebben gedaan, zij viel flauw.

In een ogenblik was het gehele huis in rep en roer.

Alle gasten waren opgesprongen en renden als opgeschrikte konijnen in alle richtingen door elkaar.

Lady Colebrooke, die nauwkeurig afgestapt om de tien seconden een harde kreet uitte, waarom en met welk doel begreep zij zelf niet recht, draafde het gehele huis door, om naar haar flacon vlugzout te zoeken, welke zij naderhand in haar handtasje bleek te hebben, de bedienden holden, zonder het minste nut, trap op, trap af, alsof zij krijgertje speelden, botsten elkander tegen het lijf, en maakten rechtsomkeer, om weer tegen andere personen aan te botsen.

De kolonel was op het lawaai af gekomen en vond hier een ongezochte en vurig gewenste gelegenheid, om enige van zijn meest schilderachtige vloeken los te laten, die hij, zeer tegen zijn zin, in dit deftige gezelschap had moeten weerhouden.

Zij rolden in ongelooflijke rijkdom over zijn lippen en telkens, wanneer men dacht, dat hij zijn voorraad uitgeput had, bleek het, dat de oude ijzervreter slechts even adem schepte, om opnieuw met frisse moed te kunnen beginnen.

Dit bleek hem blijkbaar ten zeerste op te luchten, want een kwartier later

zag men hem rustig in het park zitten, verdiept in de lezing van de Times, met een grote sigaar in zijn mond, en alsof het gehele geval hem volstrekt niet aanging.

Lady Knollys was intussen met veel moeite weer bijgebracht, en van dat ogenblik af was het, zoals men dat gemeenzaam pleegt uit te drukken, alsof de hel was losgebroken.

De dame begon met de eetzaal met grote schreden heen en weer te lopen, de armen ten hemel geheven, zoals zij op het toneel herhaaldelijk had zien doen, jammerklachten slakend, en alle bewoners van het huis, van hoog tot laag, overstelpend met bedreigingen.

Na verloop van ongeveer een kwartier scheen zij pas goed te beseffen, wat er eigenlijk was voorgevallen.

En de trotse markiezin, die door haar huwelijk met markies Knollys, destijds een kwajongen, die niet besepte, dat een buffetmeisje nooit tot zijn stand kon worden opgeheven, zo hoog op de maatschappelijke ladder was gestegen, bleek, als de omstandigheden het vereisten, een ware furie te zijn.

Haar stem klonk als een misthoorn, toen zij uitriep:

— Mijn juwelen! Mijn halssnoer! Ik wil mijn halssnoer terug hebben! Geef mij mijn halssnoer terug! Grijp de dief! Laat men aanstonds de inbreker vóór mij brengen ik zal hem de ogen uitkrabben! Politie! Haal de politie! Tien man, twintig man, zestig man, als het nodig is! Laat het huis omsingelen, zodat niemand kan ontsnappen! Wat staan jullie mij allen aan te staren? Is hier dan niemand, die zich het lot van een ongelukkige, bestolen vrouw aantrekt?

Inderdaad scheen niemand dit voor-nemen te koesteren, want op deze vraag volgde slechts stilzwijgen; maar toen trad lady Colbrooke naar voren en zei, terwijl zij zichzelf tot kalmte dwong, ofschoon zij ten hoogste veront- en

overstuur was:

— Stel u gerust, tantelief, lieve Ellen, wil ik zeggen, alles is nog niet verloren, het is misschien maar een vergissing; Daisy is misschien in de war, het is immers wel mogelijk, dat gij de diamanten gisteren nog verlegd hebt, zonder er haar van in kennis te stellen.

Als een duiveltje uit een doosje sprong de markiezin overeind, vatte haar rokken bijeen, om harder te kunnen lopen en liep naar haar kamer met een vaart, die een beroepshardloper haar zou hebben benijd en die de verbazing opwekte van allen, die het zagen.

Een ogenblik daarna klonk uit haar kamer een heftig gestommel: lady Knollys was bezig de meubelen en haar bagage te onderzoeken. Maar hoe zij ook zocht, het diamanten halssnoer was en bleef verdwenen.

Na een half uur waren alle gasten weer in de eetzaal verzameld.

Er heerste een stilte in de grote kamer, die bijna plechtig mocht heten, want hier bevond zich een dame, die in een enkele nacht dertigduizend pond sterling armer was geworden.

De bedienden, reeds lang op de hoogte gesteld door de kamenier van de bestolene, hadden dadelijk het gehele huis doorzocht, maar zij hadden niet het minste spoor van braak kunnen ontdekken.

Alle vensters waren nog altijd gesloten, de deuren eveneens, en geen spoor van een ladder of van een voetstap viel waar te nemen.

En zo kwam men er dan ook spoedig toe, elkaar met enig wantrouwen aan te zien, want geleidelijk won de overtuiging veld, dat de dader zich binnenshuis moest hebben bevonden en er dus zeer waarschijnlijk nog was.

Men had om de politie getelefoneerd en de man, die daartoe het initiatief

had genomen, was Dawson, de neef van lady Colebrooke.

De jongeman had zich voortdurend zeer ijverig betoond en hij was het ook geweest, die in overweging had gegeven, dat niemand het huis zou mogen verlaten.

Zo zat men daar zwijgend bijeen, monsterde elkaar, zei van tijd tot tijd beeld der verdrukte onschuld, en die al Knollys, die was neergezeten als het een enkel woord en keek naar lady haar meisjesachtige jeugdigheid eensklaps verloren scheen te hebben.

Toen klonk buiten een autohoorn en enige minuten later werden drie heren aangediend, die zich ontpopten als inspecteur Grasshopper, detective Spleen en brigadier Hotch.

Het drietal werd in de eetzaal gelaten en 't was alsof een processie door een kerk schreed.

Maar lang duurde deze indruk van plechtigheid niet, want de bestolen dame vloog overeind, stormde op Grasshopper toe en een ogenblik scheen het, alsof zij hem om de hals wilde vliegen.

Zover kwam het echter niet en de bestolene vergenoegde er zich mede, een half dozijn malen achter elkaar met schelle stem te roepen:

— Mijn juwelen! Mijn collier! Mijn juwelen! Mijn collier!

Grasshopper trachtte haar zo goed mogelijk te kalmeren, geleidde haar naar een stoel, kuchte eens, keek streng de kring in het rond en begon:

— Mag ik weten wie mij heeft getelefoneerd?

— Dat was ik, inspecteur kwam Dawson haastig.

— Uw naam!?

— Guy Dawson; ik ben de neef van lady Colebrooke, de eigenares van dit huis. Ik heb u reeds verteld dat de bestolene lady Knollys is.

— Mijn juwelen! Mijn collier! gilte deze dame. Ik moet en ik zal het terug

hebben! Een collier, dat zijns gelijke niet heeft in geheel Londen. Ik mag zeggen, dat zelfs de koningin er zo een niet heeft!

— Kalmte is in de eerste plaats vereist! hernam inspecteur Grasshopper. Wanneer gij slechts zo goed wilt zijn, mij bedaard te antwoorden op mijn vragen, dan zou dit het onderzoek zeker zeer vergemakkelijken. Brigadier, zorg er voor dat aanstonds alle bedienden in het bediendenvertrek bijeen komen!

Hotch salueerde en verliet het vertrek. De inspecteur wendde zich nu tot de markiezin en begon:

— Wanneer mistte gij het collier het eerst?

— Ik heb het niet gemist; mijn kamener kwam mij zeggen dat het weg was.

— Is zij hier?

— Zij staat vlak naast u!

Grasshopper wendde zich tot Daisy, die bleek en bevend naast hem stond, keek haar onderzoekend aan en vroeg:

— Zorgt gij altijd voor het wegbergen van de juwelen van uw meesteres?

— Neen, dat doet mijn meesteres altijd zelf, maar ik weet wel altijd, waar zij worden opgeborgen.

— Waar waren zij vannacht?

— In de secretaire, in een van de laden.

— Wanneer hebt gij gemerkt, dat zij er niet meer waren?

— Vanochtend om negen uur!

— Wat hadt gij op dat uur met de diamanten te maken?

— Ik had er niets mee te doen, mijnheer, ik wilde slechts een paar ringen van de markiezin eveneens in de lade leggen; toen zag ik natuurlijk aanstonds dat het snoer verdwenen was!

— Wat deed gij toen?

— Ik heb er nog een kwartier overal naar gezocht en toen ben ik dodelijk

verschrikt naar beneden gelopen om het mylady te zeggen.

Spleen, die reeds bij de aanvang van het verhoor het vertrek had verlaten, keerde nu weer terug en zei op half-luide toon tot de inspecteur:

— Ik heb het vertrek van lady Knollys reeds onderzocht en er is nergens een spoor van braak te ontdekken. Ik vond het venster gesloten, geen enkele indruk op de vensterbank, niet het minste spoor op de vensterruit, niets! Als er dus is ingebroken, dan moet de dief langs een andere weg zijn binnengekomen.

Grasshopper wendde zich tot de gastvrouw en vervolgde op fluisterende toon:

— Gij zult wel zo goed zijn, mylady, mij een lijstje van alle gasten te geven, hoog of laag, en er bij tegenwoordig te zijn, als ik de bediende ondervraag, zodat gij er voor kunt instaan, dat geen hunner zich kan hebben verwijderd.

De gravin van Colebrooke knikte zwijgend, en de twee politiebeambten verlieten het vertrek.

Er verliep bijna een uur, voor zij weer terugkeerden, want het landhuis was groot, en de gasten bleven achter in een stemming, die zich beter raden dan beschrijven laat.

Het gelaat van Grasshopper stond ernstig toen hij weer binnentrad.

Hij scheen even te aarzelen, en zei toen op luide toon:

— Het doet mij meer leed, dan ik u kan zeggen, dames en heren, maar het betreft hier een zeer ernstig geval en ik ben dus wel gedwongen, u te verzoeken het huis niet te verlaten, voor ik er toestemming toe geef. Ik heb reeds een uur geleden getelefoneerd om een vrouwelijke detective, die spoedig hier zal zijn en in opdracht heeft, de dames te fouilleren. Met de heren kan dat nu reeds gebeuren. Ook zal ik u het vertrek

ken grondig moeten laten onderzoeken!

Hier en daar werden luide kreten van protest gehoord en kolonel Morton, die weer was binnengetreden, zag gelegenheid in de algehele consternatie, nog een paar van zijn kernachtigste vloeken te plaatsen, die gelukkig in het tumult verloren gingen.

Men begreep echter blijkbaar dat er niets aan te doen viel en de heren onderwierpen zich dus, morrend en zeer uit hun humeur, aan de door de inspecteur bevolen maatregelen.

Zij werden een voor een in een kleine zijkamer gelaten en aan den lijve onderzocht.

De vrouwelijke detective verscheen en deed vlug en handig hetzelfde bij de dames.

Het onderzoek leverde volstrekt niets op.

Daarop begon men met het nasnuffelen van de logeerkamers.

Uren gingen er mee heen; de lunchtijd was zelfs reeds verstreken, iedereen was hongerig en nijdig, lady Colebrooke klaagde over een barstende hoofdpijn, de markiezin viel van de ene flauwte in de andere, de kolonel vloekte in de eenzaamheid in vijf minuten meer dan anders in een week, maar het diamanten snoer werd niet gevonden.

Dawson had het zo weten aan te leggen, dat zijn kamer het eerst werd doorzocht en hij was ook bij het onderzoek van alle andere vertrekken aanwezig.

Tenslotte kwam het vertrek van Edgard Holford aan de beurt, maar ook hier vond men niets, om redenen die de lezer bekend zijn...

Het was toen drie uur in de namiddag.

Toen nam Raffles Brand een ogenblik terzijde en fluisterde hem glimlachend toe:

— Heb je op het gelaat van Dawson gelet, toen zij niets in de koffer van Holford vonden?

— Ja, ik heb speciaal op hem gelet!

— Beschrijf mij je indruk eens?

— Hij zag er uit, als een man, die zijn laatste geld aan een glas melk heeft besteed en er een duizendpoot in vindt.

HOOFDSTUK VI

WAAR DE JUWELEN BLEVEN

Natuurlijk was de zaak hiermede nog niet afgelopen.

Het hele huis werd van de zolder tot de kelder doorzocht, de vertrekken van de bedienden werden in alle hoekjes en gaatjes doorsnuffeld, men brak zelfs de planken hier en daar op, kisten en koffers werden uitgehaald: de diamanten waren onvindbaar en Grasshopper was tenslotte, bleek van moeheid, wel verplicht te erkennen, dat hij geen kans zag onder deze omstandigheden de bestolene van dienst te kunnen zijn!

Dit was voor lady Knollys aanleiding om opnieuw als een woedende visvrouw

te keer te gaan, maar het baatte haar niets; de politie-beambten verlieten het huis, maar twee inmiddels ontboden agenten zouden in het huis ingekwartierd worden, teneinde een oogje in het zeil te houden. Grasshopper beloofde de vrouw des huizes, dat hij een uitnemend detective zou zenden, aan wie het wellicht nog zou gelukken de diamanten op te sporen.

De inspecteur zelf echter geloofde geen ogenblik meer aan de mogelijkheid, dat de stenen gestolen konden zijn.

Volgens zijn vaste overtuiging, waren zij ergens weggeraakt en vroeg of laat,

als men maar goed zocht, zouden zij worden teruggevonden.

Dawson was in een humeur, dat met geen pen te beschrijven is. Hij begreep natuurlijk, dat er iets geschied moest zijn, waardoor zijn verraderlijk opzet mislukt was, maar wat het geweest kon zijn, dat ging zijn bevatting te boven.

Dawson peinsde over de kwestie, tot hij er half suf onder werd, maar dit bracht hem de oplossing niet nader.

's Namiddags waren de gasten reeds weer aan het wandelen, roeien of vissen gegaan, daar het natuurlijk onmogelijk geweest zou zijn, hen tot thuisblijven te dwingen, terwijl enkele anderen, na een tamelijk koel afscheid, hals over kop waren vertrokken.

Wat Holford zelf betreft, het stond nu voor hem vast, dat de man met de zwarte mantel en het masker, die hem in het holst van de nacht had gewekt en zulk een zonderling gesprek met hem had gevoerd, zich onder de gasten had moeten bevinden, maar wie was het geweest? Het was onmogelijk geweest, de gestalte van de man te onderscheiden onder zijn wijde mantel en hij had klaarblijkelijk zijn stem veranderd. Er waren onder de gasten een tiental mannen geweest, die allen even goed de nachtelijke bezoeker hadden kunnen zijn en het was dus onbegonnen werk, er onderzoek naar te doen.

Trouwens, die man had hem voor oneer en schande bewaard, voor erger misschien nog en zelfs al had de jonge man nauwkeurig geweten, wie des nachts in zijn kamer was geweest, dan nog zou hij hem waarschijnlijk niet hebben verraden.

Er verliepen intussen enige dagen en in die tijd vertrokken er gasten en kwamen er nieuwe aan.

Na vier dagen vertrokken ook Raffles en Brand voorgoed, nadat de eerste reeds de gehele dagen afwezig was geweest om een reden, welke zelfs Brand niet kende...

Er was een detective verschenen, die nogmaals het gehele huis doorzocht

had, zonder het minste resultaat, en de man had onverrichterzake zijn koffer weer moeten pakken.

Lady Knollys was wanhopig en zij loofde in de bladen een bedrag van duizend pond sterling uit voor degene, die haar weer in het bezit zou stellen van het kostbare halssnoer.

Op de dag, nadat Raffles en Brand vertrokken waren, meldde zich een heer aan, vrij eenvoudig gekleed, die een visitekaartje liet afgeven, waarop met fraaie letters gedrukt stond: «Elias Drum, particulier detective».

Hij werd dadelijk bij lady Knollys, die juist de volgende dag zou vertrekken, toegelaten, en liet zich de zaak van de diamanten uiteenzetten.

Hij luisterde met de grootste aandacht toe en zei, toen de markiezin geëindigd had:

— Als ik mijn mening mag zeggen mylady, dan geloof ik, dat de diamanten onmogelijk ver kunnen zijn. Natuurlijk ga ik daarbij van de veronderstelling uit, dat het gehele huis grondig doorzocht is.

— Maar waar kunnen zij dan zijn, als zij niet in het huis zijn? riep lady Colebrooke uit, die bij het gesprek aanwezig was.

— Oh, er zijn nog schuilplaatsen genoeg, al zijn zij niet binnenshuis! zei Elias Drum. De meeste huizen zijn namelijk voorzien van een dak en ik ken geen bergplaatsen, geen schuilplaatsen, zo goed voor het doel geschikt, als vliegingen en daken.

— Maar veronderstel een ogenblik, dat de dief de diamanten daar verborgen had, denkt gij, dat hij ze dan niet reeds lang zou hebben weggehaald? riep de markiezin op verachtelijke toon.

— Dat is volstrekt niet zo gemakkelijk als gij denkt, mylady, hernam Drum bedaard. Vergeet gij dan de twee politieagenten, die hier nog steeds binnenshuis zijn en die zeker ook des

nachts wel een oogje in het zeil zullen houden?

— Misschien heeft mijnheer Drum wel gelijk! merkte lady Colebrooke op. Het is, dunkt mij, gemakkelijker het gestolene ergens te verbergen, dan het later weer te gaan weghalen.

— Zo is het mylady, kwam Drum enige malen met het hoofd knikkend. Als de dief onder de gasten was, dan zal hij zich wel eens bedacht hebben, alvorens de gehele onderneming in gevaar te stellen, door op een ongunstig tijdstip de buit te voorschijn te halen. Hij zal dan integendeel rustig zijn tijd afwachten. Wilt gij mij veroorloven, mylady, nog eens een onderzoek in te stellen?

— Gij kunt doen wat gij wilt, mijnheer.

Drum stond op, boog en verliet het vertrek, nadat lady Colebrooke om Green, de butler, had gescheld, die de detective de weg zou wijzen door het huis.

Green mopperde wel een beetje, want hij was wat vadsig en corpulent uitgevallen, maar hij ging toch Drum voor en de tocht door het huis nam een aanvang. De detective hield zich echter slechts kort op in de verschillende vertrekken, want zijn instinct scheen hem aanstonds naar het dak te leiden.

Het duurde niet lang, of de beide mannen stonden op de vliering en Drum liep aanstonds toe op een tamelijk steile ladder, die tegen een dakluik geplaatst was.

— Moet ik daar ook op? vroeg Green met een benauwd gezicht.

— Die moeite kunt gij u wel besparen, waarde vriend, ik zal de weg boven zelf wel vinden! antwoordde de detective. Wacht hier maar even op mij of ga aan je werk, zoals je verkiest!

En met deze woorden begon Drum de ladder te beklimmen.

Hij duwde het luik open en klauterdeop het dak. Het had een tamelijk grillige vorm, hetgeen de bouworde van het huis meebracht, sprong hier in, week daar naar buiten uit, vertoonde op de ene plek een recht vlak, en een weinig verder weer een schuine helling.

Drum bleef een ogenblik stilstaan, liep een tiental meters over het dak en bereikte eindelijk de rand aan de achterkant van het huis.

Hier bevond zich een brede dakgoot, aan het einde voorzien van een regenpijp. Drum stapte in de goot en liep tot de plek, waar de regenpijp zich bevond.

Hij knielde in de goot neer, stroopte zijn mouw op, stak de arm tot aan de elleboog in de pijp, tastte even rond, trok de arm terug en tussen zijn vingers glinsterde iets: hij hield het diamanten halssnoer van de markiezin van Knollys in zijn hand. Hij richtte zich op en een zonderlinge glimlach vloog over zijn gelaat. Hij wikkelde het halssnoer in zijn zakdoek, stak het in zijn zak, klom weer over het dak naar het luik en daalde de ladder af. Van Green was niets meer te bespeuren.

Drum ging dus alleen de trap af en stond een ogenblik later voor de deur van het vertrek van de markiezin.

Hij klopte aan.

— Binnen! riep een stem.

Drum opende de deur en trad binnen.

Lady Knollys zat voor haar schrijfbureau. Zij wendde zich om en vroeg, toen zij de detective herkende:

— Wel?

— Zeg mij eerst eens mylady, heeft het u erg aangegrepen, toen gij het collier miste?

— Dat kunt gij wel begrijpen, mijnheer! Waartoe die vraag?

— Omdat ik anders zou moeten vrezzen, dat de plotselinge blijdschap, als... wellicht...

— Spreek in 's hemelsnaam, mijnheer, spreek. Ik beloof u, dat ik kalm zal zijn, riep lady Knollys. Wat bedoelt gij met die woorden? Hebt gij... hebt gij inderdaad de diamanten terug gevonden?

— Hier zijn zij mylady, antwoordde Drum eenvoudig. En hij hief het collier in de hoogte.

De markiezin vloog er op af als een tijger op zijn prooi en ontrukte de detective als het ware het halssnoer, bezag het eens goed en sloot het toen met koortsachtige snelheid veilig weg in haar juwelenkistje.

— Ik dank u mijnheer, ik dank u duizendmaal. O, ik ben rijk genoeg en ik zou andere juwelen kunnen kopen, maar ik was bijzonder aan dit snoer gehecht, omdat niemand anders er zo een heeft in Londen.

— Ik begrijp u volkomen, mylady.

— Zeg mij, waar hebt gij het gevonden?

— De dief had het snoer aan een kram binnen in de regenpijp bevestigd, mylady. Wie zou het daar ook gezocht hebben?

— Gij zijt een schrandere man, mijnheer Drum! Ik dank u nogmaals en ik zal aanstonds een cheque voor u schrijven. Gij hebt de vijfhonderd pond ten volle verdiend!

— Vijfhonderd? herhaalde de detective en zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in. Ik meende in de advertentie gelezen te hebben, dat er duizend uitgelooft waren.

— Gij hebt gelijk. Ik vraag u excuus, waar waren mijn gedachten? Een cheque van duizend pond dus. Waar zal ik haar betaalbaar stellen?

— Het liefst in Stonehaven, mylady, daar woon ik. De Midland Bank is goed.

De markiezin had haar chequeboekje genomen, vulde haastig een cheque in en overhandigde deze aan Drum, die

het papiertje aannam, even doorlas en het heel bedaard in zijn portefeuille stak.

— Mylady, er blijft mij niets anders over dan afscheid van u te nemen en mijn blijdschap uit te drukken, dat het mij in zo korte tijd gelukt is, u uw eigendom terug te geven.

De detective boog diep, de markiezin knikte hem genadig toe en even later stond Drum weer in de gang.

Hij liep haastig de trap af, bereikte de vestibule, opende de voordeur en ging door het park naar het hek, hetwelk een haastig toesnellende bediende voor hem opende.

Op de weg wendde hij zich nog eens om naar het huis. Voor het raam op de tweede verdieping ontdekte hij de gestalte van markiezin van Knollys. Zij bekeek haar pas teruggevonden diamanten.

Weer verscheen er een eigenaardige glimlach op het schrandere gelaat van de detective en daarop richtte hij haastig zijn schreden naar een kleine, maar zeer snelle auto, die op ongeveer honderd meter afstand stond te wachten.

Achter het stuurwiel zat niemand anders dan Charles Brand.

— Welnu, Edward, zo zei deze tot de Grote Onbekende, zodra zijn vriend naast hem plaats had genomen, wil je nu eindelijk eens zeggen, wat deze tocht eigenlijk betekent?

— Wel, ik wilde gaarne de duizend pond van de advertentie verdienen. En rijd nu maar vlug naar Stonehaven. Daar wil ik de cheque gaan verzilveren.

— Wat is dat nu? riep Brand uit. Waartoe heeft dat alles gediend? Wil je me wijs maken, dat je genoeg hebt genomen met duizend pond sterling en de markiezin het snoer hebt teruggeven, dat je zelf op het dak verborgen had en dat er dertig duizend waard was?

— Stel je gerust. Ik heb haar een snoer diamanten terug gegeven, mijn waarde, maar het was vals. Het echte zit hier veilig in mijn binnenzak. En

rijd nu maar snel door, want binnen een paar uren zal zij het bedrog wel ontdekt hebben. En ik moet mij dus haasten, haar chèque te innen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Geheim van de Grot

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis	2081. — De Chinese Schatkamer
2002. — De gestolen Dolk	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2083. — Sensatie in de Opera
2005. — Zonderlinge Epidemie	2084. — De Folterkelder
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2085. — De Bedrieger bedrogen
2007. — De Wraak der K. K. K.	2086. — De Geheimen van Parijs
2008. — Twee Doodsvijanden	2087. — Speelzucht en Misdaad
2009. — De Meester herleeft	2088. — De Diamanten Spin
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2089. — Een duivelse Uitvinding
2011. — Raffles en Amor	2090. — Parijse Autobandieten
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2091. — Het Trio Desmond
2013. — De Broeder van Nicholson	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2014. — Avontuur in België	2093. — Als het Goud lokt
2015. — De Moord in Kamer 13	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2095. — Wie was de Derde Man?
2020. — Bloed en Goud	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2021. — De buitenste Duisternis	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2022. — De Waanzinnige	2098. — Rumoer om de Derby
2023. — De gestolen claim	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2024. — De Bergduivel	2100. — Moderne Piraten
2027. — Het Geheime Document	2101. — Het Filmkasteel
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2029. — «Goudhaar»	2103. — Een Onderaards Drama
2030. — De Smokkelkoningin	2104. — De Verzonnen Metropolis
2031. — De Misdaad in de trein	2105. — De Vreemde Chauffeur
2032. — De Revue-Girl	2106. — De Moord in het Cabaret
2033. — Professor Shirley	2107. — De Negende Steen
2034. — De Kit van Wong Li	2108. — Onraad in Hollywood
2035. — De Gewaande Radjah	2109. — Ossenkop; gang 5
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2039. — Vijftig tegen één	2113. — Irma Sandrina
2040. — Ilona, de avonturierster	2114. — In de val geklokt
2041. — De Kelder des Doods	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2042. — De onverwachte terugkeer	2116. — De Giftgas-centrale
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2117. — Een mislukte ontvoering
2045. — Zwarte Anna	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2119. — Helicopter-bandiet
2047. — Gevaarlijk spel	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2049. — De Bende van Myra Bonati	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2050. — Merry-Kid de verklikker	2123. — In het Hol van de Leeuw
2051. — Het Verlaten Slot	2124. — Een Patient verdween
2052. — De Riolen van Parijs	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2053. — Rovers en Verraders	2126. — De pseudo uitvinder
2054. — Een documentenjacht	2127. — De Zwarte Kaper
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2128. — Moderne Schatgravers
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2129. — Liefde en Kunst
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2058. — De Kooi des Doods	2131. — De Tijdbom
2059. — Jacht op Fortuin	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2060. — De Gouden Wisselbeker	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2061. — Een Fatale Vrouw	2134. — Drie Hotelratten
2062. — Een moderne Blauwbaard	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2136. — De Bloedraad
2064. — Een Spaans Drama	2137. — Een merkwaardig Duel
2065. — Een merkwaardige diefstal	2138. — Giftgasbandieten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2067. — Chantage en Hypnose	2140. — De Erfenis der Caraïben
2068. — De Lokstem van het Goud	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2142. — Het einde van een schurk
2070. — Het Revolutie Complot	2143. — In het barre Noorden
2071. — Het Verlaten Huis	2144. — Misdadige Onschuld
2072. — Het Spel met de Dood	2145. — De Duivel in de Vrouw
2073. — Het Verstoorde Feest	2146. — Het Spook van Sèvres
2074. — Russisch Goud	2147. — De Dubbelganger
2075. — Een Moderne Robinson	2148. — Onraad op Drummond Hall
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2149. — Amor en Juwelen
2077. — Het Vioolwonder	
2078. — De Raadselachtige Moord	
2079. — Een Avontuur in China	
2080. — De Verborgen Schat	

IN VOORBEREIDING :

2150. — Het geheim van de Grot